

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка №17

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

209	ПРЕМИНАВАНЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ	3
210	МОЙСЕЕВАТА ПЕСЕН ЗА ПОБЕДАТА	10
211	ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ИЗЦЕЛИТЕЛНИЯ ЗАВЕТ	15
212	БОГ СНАБДЯВА ХРАНА НАСРЕД ПУСТИНЯТА	20
213	БОГ ИЗВАЖДА ВОДА ОТ КАНАРАТА	25

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

214	ВЕЛИКОТО ПОРЪЧЕНИЕ	31
215	РАЖДАНЕТО И ДЕТСТВОТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ	37
216	ПРЕДРИЧАНЕ НА ХРИСТОВОТО РАЖДАНЕ	42
217	РАЖДАНЕТО И ДЕТСТВОТО НА ИСУС	45
218	СЛУЖЕНИЕТО НА ЙОАН И РОДОСЛОВИЕТО НА ХРИСТОС	49

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

219	ОБРАЗЕЦ ЗА БИБЛЕЙСКО БЛАГОЧЕСТИЕ	57
220	СВЕТЩИНАТА И СВЕТСКИТЕ УДОВОЛСТВИЯ	61
221	ДА ИЗДЪРЖИШ ДО КРАЯ	65

Стих за запомняне: "С вяра израилтяните минаха през Червено море като по сухо, на което, като се опитаха и египтяните, издавиха се." Евреи 11:29

Текст: Изход 14:10-31

Скоро по пътя си към Ханаан израилтяните стигнаха до Червено море. Някои учени казват, че морето е наречено така, защото се е намирало в територията на едомците (потомството на Исав), които като правило са били червенокожи (**Битие 25:25; 3 Царе 9:26**); други пък вярват, че наименованието идва от специфичен вид тръстика, която растяла в плитчините и придавала на водата червен цвят.

Червено море беше първото сериозно препятствие пред Израил след напускането на Египет и от начина, по който те пресякоха морето, ние научаваме как да преминаваме подобни пречки, които срещаме по пътя на вярата. Бог често позволява да преминаваме през трудни ситуации и така ни дава възможност да упражним вярата си. Препятствията, независимо дали са естествени или свръхестествени, нямат за цел да спрат нашия прогрес, но да ни предизвикат и да ни дадат възможност да се доверим на Бог и да печелим духовни битки. Червено море беше естествено Божие творение, което следваше своя собствен курс. Главната цел на съществуването му не беше да спре напредването на израилтяните; то стана пречка, само защото пътя на израилтяните минаваше през него. Затова не трябва да се съсредоточаваме върху Червено море и да се обезсърчаваме, но трябва да гледаме нагоре към Бог, който направи и морето, и пътя на израилтяните през него.

За съжаление, ние виждаме как израилтяните се оплакват и роптаят по време на това изпитание. След тяхното освобождение от Египет, те навярно са си мислили, че няма да има повече проблеми по пътя им към Ханаан. Но те разбраха достатъчно бързо, че ще трябва да се борят с едно или друго предизвикателство и че се нуждаят от Божията помощ през целия път. По същия начин, след като преживеем опитността на спасението, ние често чувстваме, че няма да имаме повече конфликти с греха и Сатана. С нашите незрели умове ние чувстваме, че съпътстващия Бога мир и изумителната ни радост от спасението ще продължат без съпротива. Но скоро ние разбираме, че трябва да се борим със свирепите изкушения и съпротивата на Сатана докато пътуваме към небето. Подобно на израилтяните, независимо от победите ни в миналото, ние имаме нужда да продължим да зависим от Бог, Който ни учи и ни дава сила да преодоляваме настоящи и бъдещи препятствия.

Въпрос 1: Какво трябва да е отношението на един вярващ, който се сблъсква с проблеми и затруднения, докато следва Бог?

Чудото на преминаването през Червено море беше толкова забележително в историята на израилтяните, че то стана еталон и мерило, с който да обяснят на бъдещите поколения великата Божия сила. Те често разказваха това чудо, за да опишат Божията любов и загриженост за Неговите хора и да ги вдъхновят да имат вяра в Бога, особено когато се изправят пред трудни предизвикателства. Освен това тази опитност показва унищожението на непокаялите се грешници. Същото прекосяване на морето, което даде на израилтяните спасение, донесе на Египтяните смърт и разрушение.

Въпрос 2: Какво означава Червено море за днешните християни?

НЕВЕРИЕТО И ЗАКОРАВЯВАНЕТО НА ЧОВЕШКОТО СЪРЦЕ (Изход 14:10-12,17; Псалм 106:6-7; Матей 16:7-11; Марк 6:52; Еремия 17:9)

Епизодът с Червено море разкрива могъщата сила на Бог, но също и закоравяването на човешкото сърце. В преследването на израилтяните египтяните показаха закоравено сърце и неверие, въпреки ужасните наказания, които претърпяха, заради това, че потискаха Израил. Те бяха достатъчно упорити, за да последват израилтяните, дори след като Бог чудотворно раздели морето пред тях.

Ние виждаме неверие също и между децата на Израил. Когато те видяха преследвачите си, те реагираха по начин, който издаваше техните съмнения, останали скрити след заминаването им от Египет. Сърцето на човек е измамливо и безнадеждно зло. Когато човек е поставен в неблагоприятни условия тогава се разкрива истинското му вътрешно състояние.

Напрежението при Червено море накара израилтяните да реагират негативно. Това показва, че през цялото време, въпреки че се радваха и покорно следваха Мойсей от Египет, в себе си криеха невярващи сърца, с които можеше да се справи само Бог чрез крайна мярка – божествена операция подобна на обрязването. Ние се нуждаем от опитността на освещението, за да очистим сърцата си, така че да можем да следваме Бог с цялата си душа, свободни от вътрешни препирни и претенции (**Второзаконие 30:6**).

Докато бяха край Червено море, израилтяните роптаеха против Мойсей и против Бога. Те също викаха към Бог, но не с вяра. Това ясно проличава от факта, че след тяхната молитва им липсваше Божия мир, който придружава истински молитва с вяра (**Филипяни 4:6-7**). По-скоро те се съмняваха в своето освобождение и не виждаха нищо друго освен смърт.

Навярно причината, поради която много хора не преживяват покоя и обещаната победа след дълга молитва, е, че тези хора, също както израилтяните при Червено море, се молят повече със страх, отколкото с вяра.

Но когато се молим правилно, с вяра, душата ни се успокоява, също както след молитвата на Исус в Гетсиманската градина (**Марк 14:41,42**); нека прогоним нашите страхове, както направи Йосафат в двора на храма (**2 Летописи 20:1-18**); нека облекчим скръбта си, както стана с Анна, след като напусна Сило (**1 Царе 1:18**); и нека преобразим изповедите си, което ще ни направи способни да говорим с вяра (**Псалм 56:9**).

Този път децата на Израил нямаха оправдания за роптанието си, защото бяха видели Божиите деяния срещу Египет в миналото. Освен това, те имаха и символите на божественото присъствие между тях тъкмо за трудни моменти, така че никоя войска, без значение колко страховита е, не можеше да ги ограби или пороби, макар и да бяха слаби и уязвими. Но, за съжаление, израилтяните или свикнаха дотолкова с величествените стълбове от облаци и огън, които ги придружаваха, че вече не им правеха впечатление, или подценяваха способността на Бога да ги освободи още веднъж от египтяните. Те постъпиха също както Петър и учениците, които, в присъствието на Исус, се страхуваха от вятъра, само защото беше много бурен (**Матей 14:30, 31; Марк 4:36-41**). Но Писанието провъзгласява: **"Господ, Който е нависоко, е по-силен от гласовете на големи води, от силни морски вълни."** (**Псалм 93:4**).

Въпрос 3: Посочи някои негативни реакции, демонстрирани от израилтяните при Червено море, които вярващите трябва да отбягват.

Освен страха и неверието, чадата на Израил демонстрираха и други отрицателни черти на поведение, които ние трябва да отбягваме.

Една от тях е **невнимателното използване на езика**. Те говореха лекомислено, без никаква дълбочина на мислите или въздържане. Ние трябва да се пазим от нездравословни речи, особено, когато сме под напрежение и сме в тежки ситуации (**Притчи 18:21; Псалм 106:32, 33; Яков 1:26; 3:2**).

Втора е **неблагодарността**, показана към Бог и Мойсей, човешкото инструмент, който рискува собствения си живот за тяхното спасение и опазване.

Трето е **лицемерието**. Те не бяха искрени, когато казаха, че искат да се върнат в Египет и да служат на египтяните. Те бяха спасени в отговора на техните молитви (**Изход 3:7**) и, освен това, Мойсей не ги принуди да напуснат Египет. Те тръгнаха по своя воля, но поради настоящите трудности те обвиниха Мойсей и му прехвърлиха цялата отговорност. Много често ние се плашим да поемем отговорност за нашите решения и действия, особено, когато в следствие на тях възникват трудности. В такива случаи се подчиняваме на общоприетото правило и опитваме да намерим изкупителна жертва, която обикновено е водачът. Трябва да избягваме тази плътска черта на поведение.

Четвърто е **нестабилността във вярата**. Когато нещата бяха лесни за тях, те хвалеха Бога, а когато нещата не отиваха на добре, те мърмореха. Те се клатеха между вярата и неверието, което зависеше от външните обстоятелства.

Пето е **невероятният избор** на Израилевите чада. Те предпочетоха робството, понеже трябваше да платят нещо в замяна на свободата си. Много грешници днес избират също да бъдат роби на Сатана и греховете, вместо да се покаят и да вярват в Исус Христос!

НАСЪРЧЕНИЕТО НА МОЙСЕЙ **(Изход 14:13, 14; Исаия 50:4; 1 Петрово 3:8-11)**

Мойсей реагира на недоволството на Израил по начин, който ги предизвика. Той отговори с мек дух на вяра и любов, който се издигна над остро говорене на опонентите му. Той не отвърна зло за зло, нито опита безполезна самозащита или ответно обвинение срещу Израел. Както и на Христос, на него му беше даден **"езика на учените"** и той знаеше **"как да помогне с дума на уморения"** (**Исаия 50:4**).

Без съмнение, Мойсей беше усвоил рядко срещаните качества и поведение на овчар през четиридесетте години обучение в пустинята. В резултат на това, той беше способен да изтърпи закоравяването на израилтяните в трудните моменти. Всеки бъдещ водач трябва да се отнесе сериозно към своето обучение и трябва също да преживее върху своите устни докосването на Бога, така че да може да говори правилно във всеки един момент, независимо дали е пред упорити Фараони или пред недоволни израилтяни (**Изход 4:12; Исаия 6:7; Еклисиаст 12:11; Колосяни 4:6**).

Въпрос 4: По какъв начин християните могат да се насърчават един друг?

Начинът, по който Мойсей насърчи чадата на Израил, е много поучителен.

(1) Той успокои страховете им като ги насочи към Бог. Той каза: **"Господ ще воюва за вас, а вие ще останете мирни"** (стих 14). Това е святата отговорност на лидерите – да помагат на хората да преодолеят страховете си като ги насочват към Бог във време на трудности. Страхът е голяма пречка за вярата и Писанието съдържа много предупреждения **"не бойте се"**, с които окуражава Божиите деца (**Второзаконие 20:3; 4 Царе 6:16; 2 Летописи 20:15-17; Псалм 27:1,2; 46: 1-3; Исаия 35:4; 51:12,13; 8:12,13**).

(2) Той им каза да останат спокойни и да видят Божието избавление. Във времена на голяма беда, крайно необходимо е да бъдем спокойни, за да можем да получим инструкции от Бог; другояче ние може да останем невъзприемчиви или да пропуснем важните детайли от божествените инструкции **(1 Царе 9:27; Йов 37:14; Псалм 4:4; 46:10)**.

(3) Мойсей даде на израилтяните уверение в Божието спасение и помощ, въпреки че самият той не знаеше начина, по който ще дойде избавлението.

(4) Докато насърчаваше хората със слово на вяра, Мойсей се слушваше за Бог и чакаше слово на знание и откровение, което щеше да реши проблема.

От живота на Мойсей ние научаваме, че тези, които насърчават другите, трябва да бъдат хора на вяра, водени от Духа, за да не зарадват онези, за които Бог съжaliaва, или да натъжат онези, които Бог иска да развесели. Въпреки че Израил не заслужаваше Божията намеса в този случай, съдейки по тяхното роптание и оплаквания, Бог им помогна защото бяха твърде слаби и съвсем скоро бяха освободени от продължително робуване.

Ние също можем да отбележим, че Мойсей беше способен да насърчава израилтяните в състояние на безнадеждност, защото той самият беше преживял незабравими срещи с Бог преди да започне своето служение. По-рано, когато той се страхуваше да стои срещу Фараон, Бог му помогна да преодолее страховете си. След това, когато той беше паднал духом поради Фараоновата упоритост, Бог го насърчи **(Исход 3:11-2; 4:19,21)**. Затова, утешен от Бога, Мойсей също беше способен да утешава другите по начина, по който той самият беше утешаван **(2 Коринтяни 1:4)**. За съжаление, много от нас често забравят това и ние се занимаваме с другите по много жесток начин **(2 Петрово 3:16)**. Вместо да окуражим слабите, ние говорим и действваме срещу тях по начин, който наранява, като че ли ние никога не сме били слаби преди това

Докато говореше на Израел, Мойсей също се молеше на Бога и Бог му отговори. Ние трябва да си изградим навик да донасяме всичките си проблеми пред Бога в молитва.

БОЖИЯТ ОТГОВОР И РАЗДЕЛЯНЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ (Исход 14:15-22; Псалми 91: 14-15; Исаия 65:24; Еремия 33:3; Лука 11:9; Псалми 32:8; Неемия 9:9-11; Псалми 77:12-20; 106:7-12; Исаия 63:9-14; Евреи 11:29)

Бог каза на Мойсей какво да направи, за да могат израилтяните да преминат през морето, и Той очакваше той да се покори. Бог не го смърри поради молитвата му, както си мислят някои хора. Бог никога не се дразни от молитвите ни, освен ако не са използвани за прикриване на зли намерения или за неподчинение на ясни Божии заповеди.

Бог заповяда на Мойсей да каже на израилтяните да вървят напред. Вероятно, по това време, между израилтяните и морето имаше все още известно разстояние и те можеха да се придвижат по твърда земя още малко напред преди да се изправят пред морето. Тук научаваме урок. Преди да изчерпим даденото ни от Бога пространство или ресурси няма защо да се оплакваме от това, че сме ограничени. Казано по друг начин, преди напълно да сме евангелизирали земите, чиито врати са отворени за нас, няма защо да сме недоволни поради земите, чиито врати са все още затворени. Израилтяните трябваше да вървят напред докато стигнат брега на морето и едва там да открият, че Бог вече е промислил за тяхното преминаване и напредване, срещу което не можеше да се изправи дори морето с цялата негова естествена мощ. Щом следваме Господа не трябва да позволяваме на никакви трудности да ни възпират. Бог винаги ще се намеси и ще ни помогне да преодолеем всеки проблем, който срещаме по пътя на вярата.

Въпрос 5: Изброй уроците, които научаваме от начина, по който Бог се намеси между Израел и египтяните при Червено море.

Докато израилтяните преживяваха чудото на преминаването през Червено море, Бог ги защитаваше през цялата нощ. Той се вмъкна между тях и враговете им, използвайки същите символи на Неговото присъствие, с които вече бяха свикнали. Същите причини, поради които Бог ги водеше, станаха и причини, поради които Той ги защитаваше във време на опасности. Откъм страната на египтяните облачният стълб потопяваше всичко в мрак, докато огненият стълб даваше светлина на израилтяните. В това има дълбок символичен смисъл.

Първо: Божието Слово е светлина за вярващите (**Псалм 119:105**), но същото това слово за непокаяните грешници е тъмнина. Веднъж Джон Уесли беше казал: *"Божие слово и провидение имат черна и тъмна страна за грешниците, но светла и приятна страна за онези, които са истински израилтяни"*. Същото благовестие, което просветлява онези, които стоят в тъмнина, за някои остава покрито.

Второ: Бог е силен да защити Своя план и Своите люде от противника. Точно когато враговете мислят, че са готови да сложат ръка и на последния от тях, Бог се намесва и покрива хората Си. Христовата кръв очертава пътя на всеки истински вярващ и Божието огнено присъствие го защитава (**Захария 2:5**).

Трето: тъмнината също скри от израилтяните яростта на техните преследвачи. Това беше с цел да опази сърцата им от паника и да им помогне да останат съсредоточени върху Бог. Понеже Израел не можеше вече да вижда колко близко са египтяните, те можаха да видят Божието присъствие и Божията сила. Нашите страхе могат да ни направят слепи за Божието снабдяване и всемогъщество. Все пак Бог, в Неговата милост, често скрива от нас онези неща, които ни ужасяват и ограбват от нас Неговия съвършен мир.

Четвърто: светлината, която беше откъм страната на израилтяните им даде възможност да вървят през разтвореното море, въпреки че беше нощ. Бог не само дава път през морето на Неговите люде, Той също така им дава светлина, за да вървят по него. Божието снабдяване е винаги цялостно.

Пето: в това събитие ние виждаме преобраз на окончателното разделяне на вярващите от невярващите. Невярващите са деца на тъмнината и във вечността ще бъдат напълно разделени от вярващите, които са деца на светлината.

Мойсей се покори на Бог като простря жезъла си над морето и Бог накара морето да се раздели и земята под него да изсъхне. Морето се отдръпна и израилтяните преминаваха по сухо, докато водните стени от двете им страни пазеха фланговете им от Фараоновата армия. Тук ние виждаме партньорството между Бог и човека в достигането на Божията цел. Когато ние се покоряваме на Бог Той простира ръката Си да работи в наш интерес. Бог използва източния вятър, за да раздели Червено море, доказвайки по този начин абсолютния Си контрол над елементите на природата. Вълните, водата, вятърът, морето, небето и земята са му изцяло подчинени. Той може да забрани на водата да тече, да попречи на огънят да изгаря или на слънцето да залезе, за да послужат на намерението на Неговата воля.

**ПОТОПЯНЕТО НА ФАРАОН И ЕГИПЕТСКАТА ВОЙСКА В ЧЕРВЕНО МОРЕ
(Изход 14:23-31; Евреи 11:29; Псалми 106:11)**

След като Израел прекоси Червено море египтяните също се опитаха, просто защото тъмнината, която ги беше покривала досега, беше чудотворно отмахната. Те не знаеха, че това беше капан. Бяха толкова закоравени и самонадеяни, че рискуваха да влязат в процепа през морето. Нито един от тях не се зачуди защо те

повече не бяха възпирани от тъмнината, която им пречеше да доближат израилтяните през цялата нощ; нито пък някой се удиви на внезапното разделяне на морето. По-скоро те бяха толкова предадени на желанието си да унищожат израилтяните, че бяха станали крайно непредпазливи и неосъзнаващи опасността. Яростта, злобата и отмъстителността могат до такава степен да закоравят човешкото сърце, че човек да пренебрегне яските предупреждения и стремглаво да се втурне към погибел.

Бог позволи на Фараона и неговата армия да достигнат до средата на морето и тогава ги обезпокои. По това време Бог гледаше на египтяните с недоволство и затова Той ги нападна с паника и объркване. Колелата на колесниците им се счупиха и те караха като обезумели. Тогава изведнъж осъзнаха, че всъщност се сражават срещу Бога на Израел, но беше вече твърде късно да избягат. В подчинение на Божиата заповед Мойсей отново простря ръцете си над морето и нормалното му състояние беше възстановено. Водните струи буквално смазаха египтяните и те всички загинаха там.

Въпрос 6: *Изброй някои погрешни схващания, които хората използват, за да дадат някакво "нормално" обяснение на чудото с разделянето на Червено море и обясни в какво те грешат.*

Много модерни и "свободомислещи" безбожници опитват да обяснят по естествен начин чудото на разделянето на Червено море. Те предлагат няколко версии, за да омаловажат свръхестествените елементи на чудото. Някои казват, че Мойсей е познавал отблизо териториите около Червено море и затова е познавал времето на морските отливи и просто е използвал закономерността на отливите, за да премине на другия бряг. Други казват, че мястото, където израилтяните са прекосили Червено море, е било тясна заливче, където водата е била до глезени. Някои дори приравняват чудото с цунами и вярват, че това е било природен феномен, макар и много рядко срещан по тези места. Но нека всички човеци да бъдат признати за лъжци, а Бог да бъде истинен: преминаването на израилтяните през Червено море беше чудо. Ако Мойсей е бил запознат с териториите около Червено море, то египтяните са били също запознати, ако не и повече. Освен това, морските отливи не водят до изсушаване на дъното на морето. Дори това да се беше случило пак то нямаше да продължи през цялата нощ, за да позволи преминаването на около милион души, главно жени и деца, с техните стада, и освен това да позволи преминаването на Фараон и войската му до средата на морето.

Нещо повече, ако водата беше до глезени израилтяните нямаше да се чудят как да я преминат и да стоят за дни пред морето. Те нямаше да стигнат до отчаяние и да говорят, че Мойсей ги е довел да измрат в пустинята, ако срещу тях се изправяше водно препятствие с дълбочина до глезените. От друга страна египтяните нямаше да имат причина да мислят, че израилтяните са заклещени в пустинята. И още по-нелепо е да се мисли, че вода до глезените би могла да потопи цялата египетска войска.

Въпрос 7: *Изброй някои забележителни уроци, които научаваме от унищожението на египетската армия.*

Има някои забележителни уроци, които можем да научим от начина, по който се издавиха Фараон и цялата му войска.

Първо: събитието стана на двадесет и първия ден от месец Авив, седмият ден след напускането на Египет и бидейки последният ден на Пасхата, това беше ден за свято събрание и ден за почивка в Израел. Какъв ден за избавление от жестокия враг и ден за истинска почивка, защото Израел окончателно се освободи от ръката на египтяните.

Второ: унищожението на египтяните имаше поразителен ефект върху израилтяните. Виждайки разпръснатите по морския бряг мъртви тела на онези, за които си мислеха, че са непобедими, израилтяните се убояха и повярваха в Бога. Те също повярваха и на Мойсей, техния водач, и се покориха на неговото водачество. Мощните изяви на Божията сила в Църквата ще ни доведат до същите резултати. От нас се очаква да вярваме и да почитаме Бога и да се покоряваме на определените от Него водачи.

Трето: Ние виждаме изпълнението на закона за сеене и жънене. Египтяните някога издавиха бебетата на израилтяните в река Нил, но техният управник и най-добрата част от армията им беше потопена от морето. Сигурно е, че каквото и да посее човек, това и ще да пожъне (**Съдии 1:4-7**).

Четвърто: ние научаваме, че осъждението на непокаяните грешници е сигурно. Фараон имаше няколко възможности да се покае, но той не го направи и беше унищожен. Библейски коментатор, написал надгробни слова за Фараона: "Тук лежи онзи кървав тиранин, който открито се противопостави на своя Създател, на Неговите изисквания, предупреждения и съдби; бунтовник срещу Бога и роб на собствените си варварски страсти; свършено изгубил всякаква човечност, добродетел и истинска почит; тук лежи той, погребан в дълбокото, вечен паметник на божествената справедливост. Тук той слезе в ямата, въпреки че беше ужас за мощните в земята на живите." Такъв е краят на онези, които ходят в упорство и високомерие срещу Бога.

Въпрос 8: Какви стъпки трябва да предприемат грешниците и отстъпниците от вярата, за да избегнат Божието окончателно осъждение?

Единственият начин да се избегне окончателното осъждение, като на Фараона, е искреното покаяние от греховете и приемането на Исус Христос като Господ и Спасител.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	15-16	2 Царе	23-24
Вторник	..	17-18	3 Царе	1
Сряда	..	19	..	2
Четвъртък	..	20	..	3-4
Петък	..	21	..	5-6
Събота	..	22	..	7
Неделя	..	23	..	8

Стих за запомняне: *"Тогава запяха Мойсей и израилтяните тая песен Господу, като говориха с тия думи: - Ще пея Господу, защото славно възтържествува; Коня и ездача му хвърли в морето."* Изход 15:1

Текст: Изход 15:1-21

След чудното преминаване през Червено море Мойсей беше вдъхновен да напише и поведе изпяването на първата записана в Писанието песен. Това беше песен на триумф, притежаваща някои забележителни белези, които трябва да характеризират всяка християнска песен.

Първо: песента беше вдъхновяваща. Тя вдъхнови мнозина други да я пеят и да славят Бога.

Второ: тя беше центрирана върху Бога. Текстът не издигаше, нито прославяше който и да било човек; нито Мойсей, нито неговият жезъл, с който морето беше разделено, бяха възхвалени.

Трето: песента имаше свята цел и беше угодна. При нейното съставяне и изпълнение нямаше скрити мотиви на алчност, съревноваване, оскърбителен език или угодничество.

Четвърто: тя беше пророческа песен. Мойсей не гледаше само на мрачното минало или на настоящето освобождение на Израел. По-скоро неговата песен съдържаше пророчески намек за вълнообразния ефект върху враждебно настроените народи по пътя на Израел, които щяха да чуят как Бог раздели Червено море пред тях. Освен това, песента отправяше поглед и по-нататък, към вечното царство на Бог: **"Господ ще царува до вечни векове"** (стих 18).

Пето: песента съдържа непринудено хваление, благодарение и посвещение. Мойсей обеща да прослави Бог и да Му приготви обиталище.

Шесто: песента е подобна на победната песен на множествата пред стъкленото море, които бяха победили антихриста (**Откровение 15:2-4**).

Въпрос 1: *Спомени някои отличителни белези на Мойсеевата песен, които трябва да характеризират нашите църковни песни днес.*

ИСТИНСКИ ПРИМЕР ЗА ХРИСТИЯНСКО ХВАЛЕНИЕ И ПОКЛОНЕНИЕ
(Изход 15:1-13; Псалми 118:14,28; 136:1-26; 146;147:1; Исаия 12:2; Колосяни 3:16; Евреи 13:15; Откровение 15:2-4)

Песента в нашия текст, като първа спомената в Писанието, дава на Църквата истински духовен пример за хваление и поклонение на Бог. Освен това е Божията воля да съставяме нашите песни по примера на Мойсей, за което ще бъдем богато възнаградени, а не да се опитваме да имитираме светските стилове на пеене.

Въпрос 2: *Коя е главната характеристика на християнското хваление и поклонение?*

Истинското християнско хваление и поклонение се фокусира върху Бога, а не върху себето. Независимо от нашите обстоятелства и чувства ние сме призвани да прославяме Бога. Ние сме създадени да Го прославяме **(1)** заради това, което е Той, заради присъщите Му качества; **(2)** заради това, което Той е направил за нас и **(3)** заради това, което Той е направил за другите. Също така част от нашето хваление е да посветим наново себе си на Бога и тържествено да Му обещаем, че ще Му служим. Ние виждаме този пример в песента на Мойсей. Мойсей заяви какво Бог беше направил за Израел; после пък за Божията мощ и величие и обеща да възвеличи Господ, както и да Му приготви обиталище. **"Господ е сила моя, песен моя. И стана ми Спасител; Той ми е Бог, и ще Му приготвя обиталище, Бащиният ми Бог, и ще Го превъзвиша"** (КJV, стих 2).

Когато и да разсъждаваме за многобройните Божии благословения, ние трябва да Го хвалим и да Му бъдем благодарни. Въпреки Мойсей да знаеше, че в пустинята ще срещнат още много предизвикателства, той поведе Израел да възхвали Бога, Който тъкмо им беше дал победа. Много пъти пречка за нашето хваление става факта, че ние сме прекалено ангажирани или с настоящите си трудности, или с лоши предчувствия за бъдещето. Но Павел и Сила в затвора на Филипи ни показаха, че нашето хваление към Бога не трябва да зависи от окръжаващите ни обстоятелства **(Деяния 16:23-26)**.

В своята песен Мойсей заяви какво е Бог за Неговите люде. **(1)** Той е тяхна **сила (Изход 15:2)**. Израилтяните излязоха от Египет невъоръжени и бяха почти без сила от дългите години жестоко робуване, а техните преследвачи бяха тежко въоръжени и изглеждаха така непобедими. Все пак Бог стана сила на Израел и Египет претърпя поражение. Много пъти в Писанието Бог заявява, че Той е сила на Своите люде, за да окуражи вярващите, които се чувстват вътрешно слаби **(1 Царе 15:29; Псалми 18:1-2; 27:1; 118:14; Исаия 26:4; Филипяни 4:13)**. **(2)** Бог е тяхна **песен (Изход 15:2)**. Това загатва, че Бог е темата на тяхната песен; че те само Го хвалят и възпяват Неговата същност и мощните Му дела **(Второзаконие 10:21)**. **(3)** Бог е техният **Спасител и Освободител (Исаия 12:2)**. **(4)** Той е техен **Бог, Силният и Мощният (2 Летописи 16:9а; Второзаконие 7:21)**. **(5)** Той е **Бога на бащите им, Авраам, Исаак и Яков (Изход 3:6)**. Знанието за това кой е Бог и какво може да направи за нас, укрепва нашата вяра.

Въпрос 3: Какво откровение за Бога можем да получим от песента на Мойсей?

Тази песен ни разкрива много неща за Бога. **Първо:** ние виждаме Неговия славен триумф над враговете Му. Той винаги проваля онези, които Му се противопоставят, било то Фараон, Навоухдоносор, Ирод, императори или модерните противници на праведността.

Второ: Бог е наречен мъж на война, защото Той може да воюва и да поражда враговете Си. Той е **Йеова Нисий** (Господ наше знаме) и **Ел Шабает** (Господ на войнствата) **(Псалми 24:8; Откровение 19:11-21; Изход 17:15)**. Неговата **"праведна ръка"**, израз на Неговото всемогъщество, разбива враговете Му и детронира онези, които възстават против Него. Тук Мойсей правилно обяснява противопоставянето на египтяните срещу Израел като противопоставяне срещу Бога. Това беше така, защото по силата на заветното взаимоотношение Израел беше едно с Господа. Затова всеки, който им беше противник, беше по невнимание противник на Бог. Подобно и вярващите днес са едно с Исус Христос и онези, които ги преследват, всъщност преследват Господа **(Деяния 9:1-5)**. Както Бог повали враговете на Израел, така Той ще се разправи и с гонителите на Църквата.

Трето: ние виждаме върховната власт на Бога, величието на Неговата мощ и нищожността на човешката съпротива срещу Неговите цели. Всичките Му противници

са сравнени със стърнище, което лесно бива погълнато от огъня. Възвеличавайки мощта на Бог, Мойсей унищожаваше силата на враговете Му. Винаги, когато се заемем с искрена прослава на Бога, нашите страховити противници изглеждат незначителни и безсилни.

Четвърто: Бог е несравним в мощ и слава. Няма идол или събрание на владетели, които могат да се сравнят или да засенчат Неговата личност. Той е славен в святост и е страшен в слава поради чудесните Си дела. Когато Мойсей възпя Божията сила, той също разкри, че Бог е свят и че Той очаква онези, които Му принадлежат, да бъдат също святи. Непокаяните грешници и закоравените вероотстъпници също са описани като стърнище, което ще изгори в деня на Божия гняв (**Исаия 5:24; Матей 3:12**).

Въпрос 4: Като знаем, че Божията сила и присъствие са с Неговите хора, какво трябва да е поведението на вярващите по отношение на заплахите и самохвалствата на враговете?

В **стих 9** от нашия текст Мойсей прекъсва хвалението към Бога, за да разкрие високомерието и арогантността на Фараона: **"Неприятелят рече: Ще погна, ще стигна, ще разделя користите; Похотта ми ще се насити върху тях; Ще изтръгна ножа си, ръката ми ще ги погуби"** (**Изход 15:9**). Египтяните бяха толкова надменни и дръзки. Те бяха толкова сигурни, че могат отново да поробят Израел, преодолявайки малка или никаква съпротива от тяхна страна, но те пропуснаха да сложат в сметките си Израилевия Бог. За тази гордост и арогантност на Фараона един забележителен човек от миналото е отбелязал: *"обикновено хората са пълни с надежди точно когато са на ръба на разрухата, което прави тяхното падение още по-болезнено"*. Фараон, Сенахерим, Ирод и други известни противници на Божиите хора се превъздигах и се осмеляваха да нанасят вреди на Божиите хора, но в крайна сметка бяха унищожени (**Исаия 37:24-29; Деяния 12:1-24**).

Вярващите не трябва да се страхуват от гонението и заплахите на враговете. Те ще бъдат повалени, защото Бог е винаги с нас, дори и в беда. Фараонът и неговата армия се издавиха в морето; те потънаха като камъни или олово в Червено море. Така ще загинат и всички, които се противопоставят на Бога и Божиите хора!

ПРОРОКУВАНЕ ЗАВЛАДЯВАНЕТО И ПРИТЕЖАВАНЕТО НА ХАНААН (Изход 15:14-17; 13:5; Числа 22:3-5; Второзаконие 2:4,25; Исус Навиев 2:9-11; 5:1; 9:24)

Докато хвалеше Бога Мойсей предрече завладяването и притежанието на Ханаан от Израел. Той пророкува, че Божието постоянно присъствие и велики чудеса в полза на Израел ще имат вцепеняващ ефект върху ханаанците и, като следствие, те ще бъдат разгромени от Израел.

Въпреки че по времето, когато Мойсей написа тази песен, израилевите чеда не бяха стигнали далеч по пътя към Ханаан, нито знаеха кои ще бъдат враговете по пътя им, пак Мойсей чрез пророческо видение им говори със слово на знание, че Израел ще ги разгрои до един. Той предрече и ги увери, че сам Бог ще води Израел в ханаанската земя, както и съвсем точно назова враждуващите народи, които израилтяните щяха да срещнат по пътя си.

Въпрос 5: Изброй пророческите моменти в песента на Мойсей.

Мойсей пророкува, че наследниците на ханаанската земя ще се вкаменят, когато чуят как Израел премина през Червено море. Това означаваше, че те няма да могат

да обезпокоят Божиите хора докато преминават към Обещаната земя. Бог направи подобно нещо за Яков и неговото семейство, когато те пътуваха през Сихем към Ветил (**Битие 35:1-5**). Страх от Господа беше върху онези градове, през които минаваше Яков и те не можеха да нападнат него и домочатието му, въпреки че те можеха да използват тази възможност да си отмъстят за жестокостта на Симеон и Левий (**Битие 34**). **"Когато са угодни на Господа пътищата на човека, Той примирява с него и неприятелите му"** (**Притчи 16:7**). Ако живеем угоден на Бога живот няма защо да се страхуваме от враговете си, нито има нужда да се молим за смъртта на хората от обкръжението ни, просто защото ги възприемаме като врагове. Бог е силен да ни държи в безопасност дори ако сме заобиколени от лоши хора.

За нещастие, израилевите чеда не успяха да извлекат всички ползи от пророчеството на Мойсей. Ханаанците, едомците и моавците се опитаха да се съпротивят на Израел и това беше свързано с постоянното им неверие и роптание, което по-късно ги и доведе до 40-годишното забавяне в пустинята. Това даде на някои от техните врагове достатъчно време частично да се съвземат от шока след чудото на разделяне на Червено море и преминаването на река Йордан и да измислят причини за съпротива. Но Бог, в Неговата милост и вяност, все още съхраняваше в сърцата на ханаанците въздействието на чудото при Червено море. Дори четиридесет години по-късно, когато Израел влезе в обещаната земя, жителите ѝ изповядаха, че се страхуват от Израел.

Темпото на прокуване в песента на Мойсей достигна своята кулминация, когато той заяви с увереност, че Бог ще засели и установи Израел в Ханаан и че Бог ще царува завинаги (**стихове 17 и 18**). Мойсей говори чрез вяра, без да мисли за предстоящите трудности. Той разчиташе на Божията сила да извърши начертаното от Него, без да обръща внимание на това кой се противопоставя. Когато и да говори вярата, тя го прави с увереност и без да гледа на никакви въображаеми или реални противоречащи обстоятелства. Трябва да вярваме в Бога относно всичко, което Той е обещал, без значение на всевъзможните "доказателства" говорещи, че изпълнението им е невъзможно. Бог е силен да изпълни това, което е обещал. Освен това Той може да направи несравнимо повече отколкото искаме или мислим (**Ефесяни 3:20**). Дали касае нашето спасение, изцеление, освобождение, снабдяване, работа или каквото и да е друго нещо, ние трябва да вярваме в Бога и Той ще изпълни обещанията си към нас.

Поглеждайки по-далече от временните царства на земята, Мойсей говори за Божието вечно царство: **"Господ ще царува до вечни векове"**. Божието царуване не може да се сравни с царуването на Фараона, което позорно завърши на дъното на морето. Царуването на всички жестоки, тиранични царе и господари няма да трае вечно. Като Фараон, те са ограничени във времето и неизменно ще бъдат изместени от други. Но царството на Бога ще пребъде завинаги (**Псалми 10:16; 29:10; 146:10; Даниил 2:44; Матей 6:13**). Всеки от нас трябва старателно да се подготви, за да вземе участие в това царство.

УЧАСТИЕТО НА НОВОРОДЕНИТЕ ЖЕНИ В ЦЪРКОВНОТО СЛУЖЕНИЕ **(Изход 15:20-21; Съдии 4:4; 4 Царе 22:14; Йоил 2:28-29;** **Лука 2:36; Деяния 18:26; 21:9; Римляни 16:1-3)**

Както Мойсей водеше цялото израилево общество, така и Мариам поведе жените, така че и те да могат да прославят Бога по начин присъщ на техния пол. **"Тогавя пророчицата Мариам, Аароновата сестра, взе в ръката си тъпанче, и всичките жени излязоха подир нея с тъпанчета и хороиграния"** (стих 20).

Мариам не поведе жените далеч от общението с Бога, а тъкмо в общение с Бога. Нейната роля беше необходима поради специфичността на женския пол и за да се

избегне нарушаването на характерната им срамежливост при смесването им с мъжете в този радостен ден. Бог е дал права на жените и ги е подготвил да заемат своето място заедно с мъжете в християнското служение. Но ако ние участваме в служението трябва да взимаме под внимание библейските принципи.

Първо: човешките инструменти, които Бог използва в служението, се допълват, а не да се конкурират. Мойсей беше пророк и Мариам беше пророчица. Очевидно е, че Мойсей не можеше да бъде пророчица. Затова Бог издигна Мариам, за да го допълва. От друга страна, на Мариам ѝ се наложи да осъзнае, че нейното призвание е ограничено и че не трябва да говори против Мойсей, както беше направила в **Числа:12**. Тя беше поставена, за да служи под Мойсей, а не за да си присвоява власт над него.

Второ: Мариам запя същата песен, която Бог беше дал чрез Мойсей. Тя не я редактира, нито предложи друга песен, за да удовлетвори собственото си желание. Тя поддържаше образа, който даваше цялото събрание – тя поведе жените да пеят. В която и област на служение да сме ангажирани, ние трябва да поддържаме стандарта. Ние трябва да предаваме същите послания, които Бог е изпратил чрез Своите помазани водачи, и да бъдем сигурни, че всичко, което правим, е да допълваме и изпълняваме оригиналното видение за святост и печелене на души. Служението в църквата не е за изява на нашата личност; то е за да се изпълнят и достигнат божествените цели.

Трето: Мойсей от своя страна не позеленя от завист като видя, че Мариам поведе жените. Той не пробута жена си да поведе жените, имайки пред вид нейното духовно състояние по това време. Мойсей не се почувства застрашен от издигането на Мариам като пророчица между жените или от факта, че всички жени я последваха в хваление към Бога. Още повече, че по това време, броят на жените превишаваше този на мъжете, поради египетската политика срещу мъжките деца на израилтяните (Изход 1:16,22). И така, Мойсей не попречи на Мариам да изпълни нейната, поставена от Бога, задача.

Въпрос 6: *Какво предизвикателство отправя към нас поведението на Мойсей и Мариам към женското служение в събранието?*

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Лука	24	3 Царе	9-10
Вторник	Йоан	1	..	11
Сряда	..	2-3	..	12
Четвъртък	..	4	..	13
Петък	..	5	..	14
Събота	..	6	..	15
Неделя	..	7	..	16

Стих за запомняне: "Ако прилежно слушаш гласа на Господа своя Бог, и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му повеления, то не ще ти нанесе ни една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм Господ, Който те изцелявам" Изход 15:26

Текст: Изход 15:22-27

Обзорът на разнообразната история на Божието работене с човека показва, че Той понякога използва символични примери, за да ни поучава относно някои значими и важни теми. Например, Бог заповяда на Мойсей: **"Направи си една горителна змия, и тури я на висока върлина; и всеки ухапан, като погледне на нея, ще остане жив"** (Числа 21:8). Тази горителна змия беше символ на Христос (Йоан 3:14). В Новия завет (Матей 21:17:22), Исус използва смокиновото дърво по пътя за дома, за да ги научи за вяра. **"Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда"** (Римляни 15:4).

"Тогава Мойсей дигна израилтяните от Червеното Море..." (стих 22). След като бяха изведени или призовани от Египет (който символизира днешния грешен свят и неговата система), те бяха кръстени от Мойсей в Червено море (което пък символизира водното кръщение на вярващите днес). Веднага след това паметно преживяване, Всезнаещият Бог, Който знаеше колко дълго щеше да продължи пътуването им в пустинята, трябваше да ги увери в способността Си да ги пази здрави през всичките тези 40 години в сурови условия по пътя им към обещаната земя. Затова Той допусна тези физически неудобства, чрез които да помогне на израилтяните да осъзнаят факта, че Този, Който изцелява и прави горчивата вода сладка, има сила не само да ги изцели и да поддържа техните тела здрави, но също и да ги направи да се радват на изобилен живот и снабдяване (стих 27).

Въпрос 1: На какво искаше Бог да научи израилтяните, поради което и допусна да преживят някои неудобства?

ПРЕЖИВЯВАНЕТО И РОПТАНИЕТО НА ИЗРАИЛТЯНИТЕ (Изход 15:22-24)

Веднъж преминали Червено море, израилтяните продължиха своето пътуване към Обещаната земя. След три дни ходене без вода достигнаха да **"Мера"**, но не можах да пият от водите там, защото бяха горчиви. Ситуацията предизвика горчивия ропот на израилевите чада. Викът на техния водач, Мойсей, към Господа доведе до чудото на изцеление на водата (тя стана сладка и годна за пиене), посредством специално **"дърво"**, което Бог посочи на Мойсей. Библията казва: **"Но знаем, че всичко съдействува за добро на тия, които любят Бога..."** (Римляни 8:28). Целият сценарий тук се явява божествено подреден и е много поучителен.

Първо: израилтяните бяха предприели едно дълго пътуване, по време на което нямаше да имат достъп до нормалната медицинска помощ, която получаваха в Египет, и Бог искаше да изгради в тях вяра в Неговата способност да изцелява и да ги пази от всякакви видове заболявания.

Второ: те щяха да имат горчиви преживявания по пътя към Ханаан и Бог искаше те да разберат, че, в такива моменти, всичко, от което имаха нужда, за да се намеси Бог, беше упованието в Неговата сила.

Трето: Той искаше да ги научи, че в моменти на предизвикателства по време на пътуването им, беше по-добре да викат към Господа (както направи Мойсей), отколкото да мърморят и да се оплакват.

Въпрос 2: Каква трябва да е реакцията на вярващите в трудни времена?

Молитвата на Мойсей накара Бог да подейства. На Мойсей му беше дадено указание. Той се подчини и горчивата вода стана сладка и годна за пиене без да се прибегва до никакви природонаучни средства за пречистване. Извършвайки това, Господ реши незабавно да предаде на израилевите чада истинското послание, стоящо зад цялата тази сцена, а именно: постановяването на изцелителния завет! **"...защото Аз съм Господ, Който те изцелявам"** (стих 26).

ПОСТАНОВЯВАНЕ НА ИЗЦЕЛИТЕЛНИЯ ЗАВЕТ (Изход 15:25-26; 23:25)

"...Там им наложи повеление и наредба, и там ги опита, като рече: Ако прилежно слушаш гласа на Господа своя Бог, и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му повеления, то не ще ти нанесе ни една от болестите, които нанесох върху египтяните; защото Аз съм Господ, Който те изцелявам" (Изход 15:25-26)

Постановяването на този завет, точно по това време, трябваше да говори на израилтяните, че Бог, Който изцели и превърна горчивата вода в сладка, може също да изцели техните тела от каквато и да било болест или немощ, която вгорчава живота им. Всичко, което Бог допуска да срещнем по пътя си (дори видимо негативно), е винаги пълно с божественото послание на Неговата любов, ако ние търпеливо понесем болката и позволим нашите духовни очи да бъдат отворени.

Въпрос 3: Какво разбираш от завета на изцеление, според обяснението в нашия текст?

Бог е добър Боги волята Му е Неговите чада да живеят в добро здраве, както и да се радват на божествено изцеление през всичките си земни дни. Тази мисъл споделя и Йоан, възлюбеният апостол: **"Възлюбений, молих да благоуспяваш и да си здрав във всичко, както благоуспява душата ти"** (3 Йоан 2).

Въпрос 4: Каква е Божията воля за физическото здраве на вярващите?

Думите "здрав", "здраве", "изцелител", "изцелен", "изцеление" и "изцеления" се срещат 145 пъти в Библията. Завета на изцеление е божествен план, чрез който Бог изцелява всички, които са в заветно взаимоотношение с Него, и опазва тяхното здраве. Бог е нашият Изцелител. Той постанови този завет с Израел, Неговите избрани люде в Старозаветните времена. По-късно този завет на изцеление стана част от Новия Завет. Всички, които са новородени, са част от този завет. Ние можем

да се облагодетелстваме от този завет поради Христовите страдания и заместваща смърт на кръста. **"Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; На Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме"** (Исаия 53:4-5). Матей обобщава изцелителната мисия на Христос така: **"за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: *Той взе на себе Си нашите немощи, И болестите ни понесе*"** (Матей 8:17). След година Петър поглежда назад към Голгота и заявява: **"Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте"** (1 Петрово 2:24).

Този завет е основан на постоянно обезпечаване, платено чрез завършеното дело на кръста. Има изцеление за твоите тяло, душа и дух. Той е **"Йеова Рафа"** или **"Йеова Рофека"**, което значи: **"Аз съм Господ, Който те изцелявам"** или **"Аз съм Господ, твоят изцелител"** (Изход 15:26; Исаия 53:4-5; 1 Петрово 2:24). Исус **"...обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола..."** (Деяния 10:38), за да покаже волята на Отца Си и Неговата загриженост. **"Няма да наруша завета Си, нито ще променя това, що е излязло из устните Ми"** (Псалми 89:34).

Въпрос 5: Обясни как изцелителния завет става част от Новия завет като се обосновеш с писанията.

Бог не може да лъже (Тит 1:2; 2 Тимотей 2:13); Той е поставил Словото Си над цялото Си име (Псалми 138:2). Всички, които днес упоават на Него за изцеление, няма да бъдат разочаровани. И **"Господ му показа дърво; и като го хвърли във водата, водата се подслади"** (Изход 15:25). Допирът на дървото до водата доведе до чудо. Няма значение колко "горчиво" е твоето здравословно състояние, мощното навлизане на Христос в твоята ситуация определено ще я преобърне към добро; Той беше изявен заради тази цел (1 Йоан 3:8; Йоан 10:10; Лука 4:18).

ОТ МЕРА КЪМ ЕЛИМ (Изход 15:27)

"После дойдоха в Елим, гдето имаше дванадесет водни извори и седемдесет палмови дървета; и там се разположиха на стан при водите" (Изход 15:27). Веднага след като беше постановен завета на изцеление, те бяха доведени до място на изобилие. Това беше място на пълен контраст.

Първо: имаше достатъчно вода, за разлика от тридневното им пътешествие до Мера.

Второ: водата беше годна за пиене, за разлика от водите на Мера.

Трето: имаше задоволеност; всяко племе имаше собствен кладенец.

Четвърто: в допълнение към кладенците имаше и седемдесет палмови дървета за отдих и удовлетворение.

Пето: те бяха толкова доволни, че **"разположиха на стан при водите"** – какво ли успокоение са чувствали?

Тяхното преживяване също е поучително. Завета на изцеление не включваше само нашето изцеление, но също и опазването ни в съвършено здраве – радвайки се на всяко божествено обещание и снабдяване чрез вяра и покорство. Израилтяните се радваха на тази привилегия докато се покоряваха (Псалми 105:37). Нека ние също да тръгнем с Него от нашата **"Мера"** към нашия **"Елим"**.

Въпрос 6: Каква е разликата между Мера и Елим? Как това ни касае в днешната ситуация? Обясни тяхното духовно значение за завета на изцеление.

УСЛОВИЯ ЗА ИЗВЛИЧАНЕ НА ПОЛЗИ ОТ ЗАВЕТА НА ИЗЦЕЛЕНИЕ (Изход 15: 26; 23:25,26; Исаия 1:19)

Точно както Мойсей трябваше да се подчини на просто нареждане от Господа преди водата да стане сладка, така и за нас има условия, които трябва да изпълним, преди да извлечем полза от завета на изцеление. Тези условия бяха ясно изречени от Бога при установяване на този завет. **"Ако прилежно слушаш гласа на Господа своя Бог, и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му повеления"** (Изход 15:26).

Въпрос 7: Изброй дадените от Бога условия, при които можем да извлечем полза от завета на изцеление.

Бог обеща на израилтяните свобода от болестите, които нападнаха Египет само, ако Му се подчиняват.

Първо: "Ако прилежно слушаш". Да откажеш да слушаш с цялото си сърце означава да отхвърлиш съпътстващите завета ползи.

Второ: "...и вършиш онова, което Му е угодно..." – това включваше ревностно спазване на духовните, моралните и хигиенните закони заедно, за да **"вършиш онова, което Му е угодно"**. Ние определено не вършим това, което Му е угодно, ако излагаме здравето си на риск, докато претендираме за ползите от завета на изцеление.

Трето: "...и слушаш заповедите Му...". Разбира се, че всеки, който откаже да слуша Словото, не може да се ползва от изцерителната сила на СЛОВОТО.

Четвърто: "... и пазиш всичките Му повеления..." – избирателното или частично подчинение на Господ е неприемливо, ако искаме да се радваме на ползите от изцелителния завет.

Никой не може да очаква "имунитет" срещу болестите и страданията, ако не спазва тези условия. От страна на израилтяните в този завет се изискваше да пазят Божиите заповеди и да се подчиняват на Неговото Слово, за да се радват на божествено изцеление и здраве. Те щяха да се радват на това божествено снабдяване докато оставаха в заветно взаимоотношение с Бога и пазеха моралните и хигиенни закони. Бог вярно изпълняваше Неговата част от завета и прави това и до днес. Все пак те бяха нападнати от различни болести, епидемии, язви и т.н., когато не се подчиняваха на Бога и нарушаваха завета Му (**Псалми 107:17-20**). Днес, за да се радваме в пълнота на завета, трябва да имаме и да упражняваме вяра в Този, Който е обещал да изцели. **"да не бъдете лениви, но да подражавате ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения. А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят"** (Евреи 6:12; 11:6). Също трябва и да се молим. Апостол Яков казва: **"Пожелавате, но нямате; ревнувате и завиждате, но не можете да получите; карате се и се биете; но нямате, защото не просите. Зле ли страда някой от вас? нека се моли. Весел ли е някой? нека пее хваления. Болен ли е някой от вас? нека повика църковните презвитери, и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име. И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне, и, ако е извършил грехове, ще му се простят..."**

Голяма сила има усърдната молитва на праведния” (Яков 4:2; 5:13-16). И накрая, ние трябва да се отнасяме правилно към получените обещания.

Днес, нашият изцелителен завет е основан на по-добри обещания посредством завършеното дело на Голгота. Заветът, който Бог направи с Израел, сега е достъпен **”за всеки, който вярва”** в Христа. Спасението и изцелението са твои сега –
безплатно – по силата на изкупителното дело на Христос. Ти не трябва да допускаш болести в твоето тяло. Все пак, за да се радваш на ползите от изцелителния завет, ти трябва да поддържаш взаимоотношението си с Бога като показваш вяра и пълно подчинение на Неговото Слово. Строфите от песента **”Само Исус е нашето послание”** повтарят всички тези важни за вярващия придобивки:

*Само Исус е наш Изцелител.
Всичките болести Той ги взе.
Живот в пълнота, от Своята обител,
Той сподели с нас от сърце.*

Ние прославяме Бог за хилядите, които се възползвали от изцелителния завет. Виждали сме забележителни отговори на молитви и свидетелства за ефикасността на изцелителния завет. Всички видове болести могат да бъдат изцелени. Дори и скептиците, ако четат Библията с отворен ум, трудно ще се усъмнят във възможността човек да се радва на изцеление и здраве. И това не е всичко. Бог вярно ни възнаграждава с очевидни чудеса, когато ние изискваме обещанията на изцелителния завет. Бог е направил чудото на сътворението грижливо (всяка липсваща или деформирана част трябва да бъде създадена отново или поправена). Благодарим на Бог за Словото Му, което казва: **”” (Йоан 14:12).** Всичката слава да бъде на Бога!

Въпрос 8: Как вярващите днес могат да получат изцеление и да се радват на божествено здраве?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	8	3 Царе	17-18
Вторник	..	9	..	19
Сряда	..	10	..	20
Четвъртък	..	11	..	21
Петък	..	12	..	22
Събота	..	13-14	4 Царе	1-2
Неделя	..	15-16	..	3

Стих за запомняне: *"Погледнете на небесните птици, че не сеят, нито жънат, нито в житници събират: и пак небесният ви Отец ги храни. Вие не сте ли много по-скъпи от тях?"* (Матей 6: 26)

Текст: Изход 16:1-36

Около месец след заминаването от Египет, израилтяните изпитаха недостиг от храна. Начинът, по който те реагираха, разкри колко опасна за нашия духовен живот е прекомерната, нетърпелива загриженост за нашите телесни нужди, до степен на безразличие и презрение на Божията благодат, която отличава вярващите от невярващите. Ненадейно израилевите чада се срещнаха с остра липса на храна и започнаха да негодуват срещу Бог и Мойсей. Когато вярващите реагират на ситуациите по същия начин, по който и онези, които не познават Бога, те осуетяват Божията благодат. Нашата загриженост за това, което ядем, прием или обличаме, въпреки че е напълно законна, не трябва да бъде толкова маниакална, че да ни кара да реагираме като невярващи, когато срещнем недостиг или липса (**Матей 6:31-33**). Наистина, може да дойдат дни на нужда и беда, но те служат само за изпитване на нашата сила, защото **"Ако покажеш малодушие в усилено време, силата ти е малка"** (Притчи 24:10). Израел, в този случай, се провали на Божия изпит. Те се предадоха на роптание срещу Бога и водача си.

Както и да е, ние виждаме Божият благодатен и милостив отговор на техните провокации, комбинация от богатството на Неговата слава и мощта на Неговата велика сила, винаги готова да снабди всяка нужда на Неговите люде.

Въпрос 1: *Какво трябва да е поведението на вярващите във време на нужда?*

РЕАКЦИЯ НА ЗЛОЩАСТИЕТО

(Изход 16:1-3; Рут 1:12-18; Изход 10:2; Йоан 15:24; 1 Коринтяни 10:10-11)

Често е нужен полъха на злощастие, за да бъде разкрито истинското състояние на човешкото сърце. За да се изяви благородството, непоколебимостта и безусловността на решението на Рут да се прилепи към Бога на Израел, трябваше да се премине през смъртта на двамата синове на Ноемин и последвалото нерадостно бъдеще. Същото изпитание даде възможност на Орфа да се предаде на своето колебание – тя се върна към Моав и идолопоклонството. В случая с израилтяните, техният вик срещу Бог и Мойсей изглеждаше още по-жалък на фона на скорошните им преживявания с Бог в Египет, при Червено море и, последно, в Елим. Бог беше казал на Мойсей още докато бяха в Египет: **"...да разказваш в ушите на сина си и на внука си това що направих на египтяните, и знаменията, които показах между тях, та да познаете, че Аз съм Господ"** (Изход 10:2). Противно на Божията цел и очакване, Израел не изглеждаше да е извлякъл планираната утеха и окуражение от миналите божествени намеси в тяхна полза. Въпреки, че бяха преживявали много Божии чудеса, това не им помагаше никак да изгонят безнадеждността при срещата им с временни трудности, нито им вдъхваше вяра в Бог за бъдещи предизвикателства. Това не трябва да бъде така. Нашият Господ Исус Христос показва подобно учудване от безразличието на юдеите по Неговото време,

като каза: **"Ако не бях сторил между тях делата, които никой друг не е сторил, грях не биха имали; но сега видяха и намразиха и Мене и Отца Ми"** (Йоан 15:24).

Въпрос 2: Какви са моменталните и бъдещите ползи от Божията свръхестествена намеса в нашия живот и проблеми?

Божията намеса в нашия живот ни носи утеха, увереност в Неговото присъствие и вяра за бъдещи предизвикателства. Но децата на Израел, въпреки многото свръхестествени намеси от страна на Бог в тяхна полза, продължаваха да показват възмутително неверие. Ние днес вървим по същия път на неверие, когато не сме готови да вървим чрез вяра през нашата "пустиня" от трудности – още повече, когато имаме ясно откровение за Бога и Неговата вяност. **"А всичко това им се случи за примери, и се написа за поука нам, върху които са стигнали последните времена"** (1 Коринтяни 10:11).

МИЛОСТИВО И БЛАГОДАТНО СНАБДЯВАНЕ ОТ БОГ

(Изход 16:4-21; Матей 14:15-21; 15:32-39; 3 Царе 17:8-16; Лука 12:16-21)

Настървеността, с която израилтяните роптаеха против Мойсей и Аарон беше абсурдна и безразсъдна, и повече от неблагоприятна и неблагоприятна спрямо любящия Бог. И обратно, човек не може да не се възхити от дълбочината на Божията благодат и широчината на Неговата милост, когато се замисли за Неговото търпение и въздържаност пред лицето на толкова силна и болезнена провокация. Вместо огнен дъжд и камъни, Господ великодушно им обеща да навали хляб от небето (**стих 4**). Божието поведение да показва любов към тия, които заслужават огненото Му негодувание, ярко проличава тук, както и в другите Му дела с човеците. Като състрадателен Бог, Той разбираше нуждата, която причиняваше роптанието им, и отбелязваше факта, че те все още бяха бебета във вярата. Това се случваше едва месец, след като бяха излезли от Египет. Водачите не трябва да очакват новоповярвалите да реагират на предизвикателствата по същия начин, като по-старите във вярата. Дори при този трети случай на неверие и ропот, Бог все още беше търпелив, толерантен и благодатен. Водачите трябва да умеят да показват повече търпение, толерантност и разбиране на слабостите на новоповярвалите.

Въпрос 3: Как може грешникът правилно да използва благодатта и търпението на Бог? Как може да се злоупотреби с Божието търпение и да се осуети Неговата благодат?

Свръхестественото снабдяване и Божиите разпореждания относно манната и пдпдъците бяха много поучителни. **"Чух роптанията на израилтяните. Говори им така: Довечера ще ядете месо и на утринта ще се наситите с хляб; и ще познаете, че аз съм Господ вашият Бог"** (Изход 16:12). Бог възнамеряваше да покаже силата Си като Един, с Когото нищо не е невъзможно (**Лука 1:37**), и да изяви любовта Си и загрижеността Си за добруването на Неговите люде.

Нахранвайки толкова голям брой хора с хляб и месо в пустинята, определено беше отвъд границите на всякаква земна сила или природно явление. Бог се погрижи по подобен начин за Илия и вдовицата от Сарепта по време на продължителния глад (**3 Царе 17:8-16**). Нашият Господ Исус Христос също нахрани **"около пет хиляди мъже, освен жени и деца"** само с пет хляба и две риби (**Матей 14:15-21**). В друг случай, четири хиляди мъже, освен жените и децата, бяха нахранени с **"Седем (хляба) и малко рибки"** (**Матей 15:32-39**). Затова, ние можем да бъдем сигурни,

че онези, чийто Бог е Бога на Небето, могат уверено да гледат към Него за земното си препитание, независимо от царящото положение долу. Относно Сион Бог казва: **"Ще благословя изобилно храната му! Сиромасите му ще наситя с хляб"** (Псалми 132:15).

Освен, за да демонстрира силата и загрижеността Си, посредством специфичния начин, по който Той разпореди да се прибира манната, Бог искаше да изпита готовността на израилтяните да уповават на Него и да ходят в Неговия закон на вяра. **"Тогава рече Господ на Моисея: Ето, ще ви наваля хляб от небето; и ще излизат хората всеки ден да събират колкото им трябва за деня, за да ги опитам, ще ходят ли по закона Ми, или не"** (Изход 16:4). Като им нареди да събират само колкото им трябва за деня, Бог искаше да научи израилтяните постоянно да разчитат на Него. Вършейки това, те щяха да се научат ежедневно да упражняват вяра в Божието провидение, отколкото да разчитат на своите си възможности за ненаситно събиране и умно управление на ресурсите. Писанието постановява: **"А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят"** (Евреи 11:6); нещо повече, **"...всичко, което не става от убеждение, е грях"** (Римляни 14:23). Този, който **"се скъпи без мяра"** пред лицето на крещящите нужди, за да запази за утрешния ден, не показва вярата, с която се взема участие в Божието стопанство. В много събрания работата по благовестието е изоставена или западнала, защото вярващите събират повече, отколкото им е нужно. Господ укори глупавия богаташ в **Лука 12:16-21**, защото **"събира имот за себе си, и не богатее в Бога"**. Фактът, че манната се разваляше на следващия ден, изразява Божественото неодобрение на трупането на пари или други неща, които могат да посрещнат нуждите и да прославят Бога.

Въпрос 4: Какви практически уроци можем да научим от:
а) Божието изобилно снабдяване към Израел;
б) Божиите правила, по които трябваше да се прибира манната?

"И така, на вечерта долетяха пълпъдъци и покриха стана; а на утринта на всякъде около стана беше паднала роса" (Изход 16:13). Израел излизаше всяка сутрин да събира прясна манна, а всяка вечер – месо (пълпъдъци). Пресните запаси трябваше да бъдат събирани всеки нов ден. Както е храната за нашето физическо тяло, така е и Божието Слово за нашия дух. Писанието учи, че **"не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста"** (Матей 4:4). Урокът тук е да подхранваме нашия духовен живот чрез ежедневно изучаване и размишление на Божието Слово. Както Бог снабди на израилтяните физическа храна, така също Той ще снабди на вярващите духовната храна чрез Неговото Слово. Затова ние трябва прилежно да събираме и приемаме духовна храна всяка сутрин и всяка вечер, така че да не останем духовно недохранени в пустинята на настоящия ни живот.

Въпрос 5: Какво изразява терминът "Тихо време"? Каква е връзката между "Тихото време" и манната в пустинята?

МАННА ЗА ВЕЧНИЯ "ШАБАТ"

(Изход 16:22; Марк 16:2,4; Деяния 20:7; 1 Коринтяни 16:2)

"А на шестия ден, когато събраха двойно количество храна, по два гомора за всекиго, всичките началници на обществото дойдоха и известиха на Моисея" (Изход 16:22). Тук забелязваме, че отделянето на един ден от седем за

божествена служба, поклонение и почивка, предхожда даването на закона при планината Синай (**Изход 20**). Това се вижда от Божието снабдяване на манна в двоен размер на шестия ден и извънредното нареждане да запазят манна до утрешния ден. **"И тъй, туриха го настрана до утрото, както заповяда Моисей, и не се усмърдя, нито се намери червей в него"** (**Изход 16:24**). Това е първият случай в Писанието, където се определя ден за почивка на човека. Трябва да се отбележи, че еврейската дума **"Shabbath"** (**Шабат**), чийто корен е **"Sabbath"** не означава "седми", а "прекъсване на работата". Има примери, когато **"Шабат"** се е спазвал на друг ден от седмицата, а не на седмия (**Левит 23:23-32**). В допълнение, същността на "Шабат" е поклонение и молитва. Поради великото събитие на Христовото възкресение, което се е случило в първия ден на седмицата, вярващите в Новия Завет са отделили именно първия ден на седмицата за поклонение и почивка (**Марк 16:2; Деяния 20:7; 1 Коринтяни 16:2**).

Изводът тук е, че ние трябва да планираме така нашите работи, че да имаме предостатъчно време, за да почетем **"Господния ден"** (**Откровение 1:10**). Все пак, неотложни дела, като гледането на болен например и каквото и да е за Божията слава, може ад се върши в този ден (Марк 3:1-5). По-скоро, ние трябва да планираме Господния ден така, че да си осигурим такива условия, които ще ни предразположат да поемем максимално количество от хляба на живота – нашия Господ Исус Христос – и Неговото Слово, без никакво разсейване.

Въпрос 6: Защо църквата спазва първия ден на седмицата като ден за специално поклонение и почивка? Кое е правилното християнско поведение относно спазването на Господния ден?

Христос каза на евреите: **"Бащите ви ядоха манната в пустинята и все пак измряха"** (**Йоан 6:49**). Напротив, онези, които днес се хранят с Христос чрез вяра в Неговото Слово, имат вечен живот и ще се радват на вечния "Шабат".

МНОГОТО ПРОВОКАЦИИ НА ИЗРАИЛЕВИТЕ ЧАДА СРЕЩУ БОГА И НЕГОВОТО ТЪРПЕНИЕ

(Изход 16:2-3,7,19-36; 14:10-12; 17:1-3; 2 Петрово 3:9)

По пътя си от Египет към обещаната земя израилевите чада провокираха Бога при много различни ситуации чрез тяхното неверие. В Египет те бяха свикнали да живеят чрез виждане и сега им беше трудно да вървят с Бога чрез вяра. Резултат от това бяха честите им оплаквания и неподчинение.

В отговор на тяхното роптание и недоволство заради храната, Бог благодатно им снабди манна и пъдпъдъци. Но снабдяването беше придружено със заповед на Бога чрез Мойсей, всеки ден да се събира само колкото е нужно за деня. Беше наредено **"Никой да не оставя от него до утринта"** (**стих 19**). Но не всички се покориха. **"При все това, те не послушаха Моисея, и някои оставиха от него до утринта; но червяса и се усмърдя; и Моисей се разгневи на тях"** (**стих 20**). Само в тази глава има три примера на провокация: **(1)** цялото събрание роптаеше (**стих 2**); **(2)** някои не се покориха на заповедта да не се оставя манна до следващия ден (**стихове 19-20**); **(3)** някои не се покориха и на заповедта да не излизат да събират в събота (**стихове 22-27**).

В първите два случая Бог не коментира директно техните действия, нито ги укори, но при третия случай, Той разкри недоволството Си от тяхното поведение. **"Тогава рече Господ на Моисея: До кога ще отказвате да пазите заповедите Ми и законите Ми?"** (**стих 28**). Въпреки, че Бог не предприе никаква наказателна

мярка срещу израилевите чада, Той Си отбеляза тяхното роптание и неподчинение. Неподчинение то им показваше неверие и неспособност напълно да уповават на Бога. Все пак, във всеки от тези случаи, Бог беше търпелив и благодатен към тях. Това не означаваше, че Бог толерира греховете им, понеже очите Му са твърде чисти, за да гледат злото (**Авакум 1:13**).

Въпрос 7: Какво научаваме от Божията реакция на действията, с които израилевите чада Го провокираха в ония дни?

Тук е разкрито Божието търпение. Бог не желае никой да загине. Той е търпелив с грешниците и отстъпниците и им дава достатъчно време да се покаят и да бъдат спасени. Неговото търпение към новоповярвалите е с цел да им даде време да Го опознаят повече, да изградят вярата си и да израснат в благодат. Бог знае, че **“новородените бебета”** няма да станат възрастни изведнъж, но за да станат силни и зрели ще коства време, **“млякото”** на Словото и **“месото”** на Словото. Ние трябва да осъзнаем все пак, че Божието търпение и дълготърпение не са небрежност (**2 Петрово 3:9**). Той няма да търпи завинаги, затова грешниците и отстъпниците от вярата не трябва да се бавят. Те трябва бързо да се избягат от греха и от идващото осъждение.

Новоповярвалите не могат също да останат бебета във вярата завинаги. Бог очаква вярващите да растат и липсата на растеж ще направи съмнителни призиванието и избора ни.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	17	4 Царе	4
Вторник	..	18	..	5
Сряда	..	19	..	6
Четвъртък	..	20-21	..	7-8
Петък	..	1-2	..	9
Събота	Деяния	3-4	..	10
Неделя	..	5-6	..	11-12

Стих за запомняне: "...и всички да са пили от същото духовно питие, (защото пиеха от една духовна канара, която ги придружаваше; и тая канара бе Христос)..." (1 Коринтяни 10:4)

Текст: Изход 17:1-7

Излизането на Израел от Египет беше оповестено чрез велики знамения и чудеса, които не можеха да бъдат опровергани. Народите наоколо, които не бяха свидетели на тези чудеса, чува от първа ръка за тях в далечните си земи (**Исус Навиев 2:9-11**). Веднага щом излязоха от Египет, Бог заповяда на Мойсей да ги поведе по път, който беше много по-дълъг и не толкова общоприет. Този избор на пътя беше според Божието всезнание. Те трябваше да следват облачния стълб през деня и огнения стълб нощем; те ги водеха през цялото им пътуване (**Изход 13:21; Числа 14:14; Неемия 9:12**). Божието работене с израилтяните беше специално, като първородни на Господа. Той беше щедър към тях. Те се радваха на Неговото най-добро и Той им снабдяваше храна, вода и всяка друга основна нужда.

Както и да е, израилтяните разбраха погрешно доброто отношение на Бога. Вместо да се понесат на крилете на Неговото благоволение и добрина, за да запечатат още по-силно взаимоотношението си с Него, израилтяните пропускаха възможностите си и действаха в неверие. Те роптаеха против Мойсей и изпитваха Божиата вяръност и способност да им снабди вода при Рафидим. Срещайки нужда от основни за живота им неща, някой би помислил, че те ще си спомнят Божиата доброта в миналото, за да се окуражат. Като вярващи, нашите настоящи нужди трябва да ни припомнят както делата на Бога в миналото, така и Божието работене с нас. Припомнянето на Неговата добрина и изброяването на благословенията ще ни помогнат да уповаваме на Него за още повече от Неговото благоволение в нашия живот и служения.

Въпрос 1: Какво трябва да направи вярващият, когато изпитва нужда от нещо?

ЛИПСАТА НА ВОДА ПРИ РАФИДИМ (Изход 17:1,3; 15:23-24; Йоан 4:14; Исаия 55:1; Откровение 21:6)

Водени от Бога в тяхното придвижване през пустинята, израилтяните сега стояха пред Рафидим, местност между пустините Син и Синай. Бог беше снабдявал всичките им нужди по времето, което прекараха в пустинята – те ядяха манна и пиеха вода до пресищане. Тяхното преживяване в Елим, например, беше забележително, интересно и незабравимо. Както и да е, тук се срещнаха с липса на вода. В Мера те роптаеха, че водата е негодна за пиене, но тук се натъкнаха на по-лошо: изобщо нямаше вода за пиене! Ситуацията им беше, най-малкото, непоносима. Устните им се пукаха, гърлата им бяха пресъхнали и телата им трепереха от горещината в пустинята и недостига на вода. Опасността от липсата на вода беше толкова голяма, че мислеха, че те и децата им ще загинат до няколко часа.

Мисълта, която ги тревожеше и объркваше, беше как би могъл Мойсей да снабди вода за такава многолюдна тълпа. Даже в предишните места, където все пак имаше вода, Мойсей не можа да снабди за всекиго и за всички от самосебе си, колко повече в този район, където изобщо нямаше вода. Когато някои вярващи стигнат до такава

ситуация на липса в живота си, те, най-често, изгубват контрол над себе си и над мислите си. Те често забравят, че колкото по-голяма е нуждата, толкова по-мощна е изявата на Божиата милост. Бог, Който ги доведе до Рафидим беше същият Бог, Който ги изведе от Египет с мощна ръка; Той беше същият Бог, Който им снабди вода в Мера, манна в Елим и т.н...

Напускайки Елим, за да потеглят към Рафидим, те трябва да са имали големи очаквания за още по-грандиозни и незабравими преживявания, знаейки, че Рафидим означава "място за почивка". Те не можеха да разберат, защо Мойсей доведе тях и семействата им от място на изобилие в място на липса. Те не разбираха, че всичко, което Бог допуска да се случи с Неговите чада е за тяхно добро (**Римляни 8:28**): не за да ги унищожи, а за да ги направи по-добри и по-силни във вярата. Този факт би трябвало да възпре нашите страхове и тревоги по време на изпитанията.

Начинът, по който Бог доведе Своите люде от изобилието до нищото, е много поучителен. Това ни разкрива, че понякога Бог довежда хората Си до мястото, където бива отстранено всяко упование в смъртен човек. Те трябваше да се замислят защо Бог ги **доведе** до мястото им за почивка (Рафидим), а не им осигури вода, която щеше да направи почивката им пълноценна. Те забравиха, че не са стигнали случайно до Рафидим, а "**според Господната заповед**" (стих 1) и че Бог не е направил грешка, като ги е довел до тук. Като вярващи, щом веднъж сме уверени във водителството на Божието Слово и Божия Дух за някое конкретно решение, ние трябва да почиваме в увереност, че всички трудности, които преживяваме, са за "**Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея**" (Йоан 11:4).

Въпрос 2: Какво научаваме от липсата на вода в Рафидим?

Бог иска да научи Своите хора да се придвижват от познатото към непознатото. Той искаше те да пораснат във взаимоотношенията си с Него, така че да бъдат хора, които не гледат "**...на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни, а невидимите вечни**" (2 Коринтяни 4:18). Ако всичко, което търсим като християни е какво да ядем, какво да пием и какво да облечем, очевидно е колко ограничени сме в познаването на Бога и Неговото Слово. Бог винаги иска да направим скок на вяра – от познатото към непознатото. Трябва да желаем по-велики и по-възвишени неща, които да ни придвижат на по-високо ниво, където ще можем да видим Бог в по-велико измерение. Бог очаква да растем в благодат (**2 Петрово 3:18**). Бог можеше да направи водата да следва израилтяните. Все пак, по това време, Той не го направи, защото искаше да ги научи съвършено да разчитат на Него за всекидневните си нужди. Псалмистът е описал как желае Бог Неговите хора да му се доверяват: "**Издигам очите си към Тебе, Който обитава на небесата. Ето, както очите на слугите гледат към ръката на господаря им, както очите на слугинята към ръката на господарката ѝ; така гледат нашите очи към Господа нашия Бог, докле се смили за нас**" (Псалми 123:1-2).

Както израилтяните жадуваха за вода, така Исус очаква хората да жадуват за праведност: "**Блажени които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят**" (Матей 5:6). Той кани всички, които са жадни за живата вода, да дойдат без колебание при Него и да пият даром. Епохата на "бездъждието" свърши. Исус, Този, Който дава водата на живота, е обещал да даде на всеки, който е жаден; за всички, колкото и да дойдат при Него, е осигурено пълно снабдяване. Докато грешниците са жадни за опитността на новородението, вярващите са жадни за още повече християнски преживявания.

**РОПТАНИЕТО: ПОВТАРЯЩИЯТ СЕ ГРЯХ НА ИЗРАИЛТЯНИТЕ –
БЕЛЕГ ЗА НЕЗРЯЛОСТ**
(Изход 17:2-3; 14:11; 15:24; 16:2; Числа 11:1; 14:27; 20:3; 21:5;
Юда 16; Евреи 6:1-2; Филипяни 2:12-14)

Винаги, когато израилтяните срещаха трудности по пътя си, тяхната реакция беше роптание и оплакване. Най-често поведението им ескалираше в насилие: те се заканваха на Мойсей, техния водач и представител на Бога, да го убият с камъни. Изучаването на обичайните им реакции на недоволство ни разкрива, че те мислеха, че това, което получават от Бога, е вследствие на техните вълнения. Те се лъжеха (**Псалми 44:3; Исус Навиев 24:13**). Проблемът им се коренеше в това, че не успяха да осъзнаят, че те са слуги на Бога, Който ги избави от Египет. Те дори забравиха чудото, което Бог беше направил наскоро, осигурявайки им манна. Вместо да се оплакват, те трябваше да изброяват своите благословения, както казва псалмистът: **"Благославяй, душе моя, Господа, и не забравяй ни едно от всичките Му благодеяния. Той е, Който прощава всичките ти беззакония, изцелява всичките ти болести; Който изкупва от рова живота ти, венчава те с милосърдие и благи милости; Който насища с блага душата ти, тъй щото младостта ти се подновява като на орел"** (Псалми 103:2-5).

Вярващите трябва да вземат насериозно подсещането на псалмиста, защото забравянето на миналите благословения от Бога е опасно. Апостол Павел, вдъхновен от Духа, предупреди, че забравянето води до неблагоприятност и вероотстъпничество: **"Защото за тия, които веднъж са били просветени, и са вкусили от небесния дар, и са станали причастници на Светия Дух и са вкусили, колко е добро Божието слово, още са вкусили и от великите дела, които въвеждат бъдещия век, а са отпаднали, невъзможно е да се обновят пак и доведат до покаяние, докато разпъват втори път в себе си Божия Син и Го опозоряват"** (Евреи 6:4-6).

Въпрос 3: Какво е последствието от забравянето на Божиите добрини в миналото?

След като Бог изведе израилтяните от Египет със силна ръка, естествено беше да очаква от тях да бъдат достатъчно духовни, че да разбират духовните неща. Но не беше така. Роптанието стана основната "стока", с която търгуваха, тяхна "запазена марка". Те роптаеха непрестанно, вместо да се молят непрестанно. Те възроптаха при Червено море, когато египетската армия ги настигаше (**Изход 15:22-24**); в пустинята Син и в местността Тавера, поради липсата на храна (**Изход 16:2-3; Числа 11:1,3-6**); при Кадеш в пустинята Фаран, заради лошите вести, донесени от десет от дванадесетте съгледвачи (**Числа 13:26-28; 14:1-2,27**); в пустинята Цин, защото нямаха вода за пиене (**Числа 20:1-5**) и между планината Ор и Едом (**Числа 21:4-9**). В тези случаи израилевите чада не само опетняваха и злословеха своите водачи, те също така предпочитаха да си бяха останали в Египет или даже и сега да се върнат там, предпочитаха смъртта в пустинята, отколкото да продължат пътуването си към обещаната земя. Беше невероятно, че така роптаеха. Дори и пред обещаната земя те заплашваха Мойсей да го убият с камъни и даже и тогава искаха да умрат. На това Бог отговори така: **"...Чух роптанията на израилтяните, с които роптаят против Мене... Заклевам се в живота Си, казва Господ, навярно ще направя на вас така, както вие говорихте в ушите Ми; трупове ви ще паднат в тая пустиня; и от преброените между вас, колкото сте на брой от двадесет години и нагоре, които сте роптали против Мене ни един не ще влезе в земята, за която се клех да ви заселя..."** (Числа 14:27-30). В резултат на това израилтяните изгубиха 40 години в пустинята (**Притчи 18:21**). Като вярващи

ние трябва да сме внимателни как използваме нашия език. Ние трябва да вършим **"всичко без роптание и без препиране"**, за да бъдем **"безукорни и незлобливи, непорочни Божии чада сред опако и извратено поколение"**, между които да блестим **"като светила на света"** (Филипяни 2:14-15).

При Рафидим те не успяха да разберат, че докато има проблеми, които можеха да бъдат разрешени чрез внимателно обмисляне, или пренареждане на приоритетите, или съдържателни дискусии, или добро съветване, има други, които могат да бъдат разрешени само с молитва. На практика, молитвата не беше част от тяхната програма. Има някои пророкуващи християни днес, които вместо да изградят навик да се молят, имат навик да излизат на протести, да носят плакати и т.н., за да постигнат това, което си мислят, че по право им принадлежи. Те не разбират, че роптанието довежда страховете до краен предел. Само чрез молитва могат да бъдат препасани мислите и укротени бушуващите емоции, и, по този начин, човек да бъде приготвен да слуша това, което Бог има да каже. От друга страна, когато роптанието и оплакването вземат връх над нечии думи и действия, това е показателно, че в живота на такъв човек няма благодат. Истинския християнин знае, че каквото и да срещне по пътя си, то е допуснато от Бог.

Трябва да подчертаем, че желанието на израилтяните да пият вода беше напълно основателно, но погрешен беше начинът, по който те се опитваха да го постигнат. Мислите, които имаха за себе си, бяха далеч по-ниски от мислите, които Бог имаше за тях. Докато те търсеха вода, Бог беше готов да им даде мед от скалата (**Псалми 81:13-16**). За жалост, те можаха да пият само вода от скала. Какъв урок само за вярващите днес! Някои вярващи мислят и живеят за момента, и, по този начин, жертват тяхното бъдещо щастие. Бог знае нашите нужди, дори преди ние да сме ги разбрали. Няма нужда да роптаем против Него, за да бъдат посрещнати нашите нужди. Божият съвет към нас е: **"...първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави"** (Матей 6:33).

Предишните им преживявания разкриваха, че настоящето им положение не е чак толкова лошо, че да дава повод за обезкуражаване. Ако не друго, те поне трябваше да погледнат назад на това, което Бог вече беше направил за тях. Те не успяваха да се молят, а когато някои от настоящите им нужди не бяха посрещнати, те роптаеха. Поведението им показваше, че те са незрели относно Божиите неща. Те не можеха да направят разлика между това, което е духовно, и това, което не е. Ако бяха зрели, те щяха да отхвърлят всички трудности, които сега носеха на раменете си под формата на тревоги и стракове. Колко вярващи днес слагат несметни товари върху себе си и семействата си чрез роптание и оплакване; товари, които може да избегнем просто чрез подчинение на волята на Всемогъщия Бог!

Въпрос 4: Коя е великата противоотрова срещу роптанието и оплакването?

МОЛИТВАТА: ПРАВИЛНИЯТ ПОДХОД КЪМ ТРУДНИТЕ СИТУАЦИИ (Изход 17:4; Лука 18:1-7; Матей 7:7-11; 21:22; Яков 4:2)

Мъдрите вярващи не правят молитвата свое последно средство; те ѝ дават приоритет. По такъв начин, те имат възможност да се справят с лошите ситуации, преди те да се влошат. В случая с израилтяните, те изглежда не използваха молитвата. Нищо чудно, че когато проблемите изникваха, те не можеха да им се противопоставят. Това ни учи да си изградим навик да се молим, а не да чакаме докато нещата излязат извън контрол.

Въпрос 5: Какво е мястото на молитвата в трудните ситуации?

Измежду милиони израилтяни в стана само за Мойсей е записано, че отиваше винаги да се моли пред Бога. Въпреки, че беше в същия стан като другите, той беше различен. Докато всички други роптаеха поради липсата на вода, ситуацията само придвижи Мойсей по-близо до Бога. Другите израилеви чада лишаваха себе си от възможността да искат и да получат, докато Мойсей яхваше преследванията и смъртните заплахи от скъпите си съотечественици и се придвижваше все по-близо до Бог. Вярващите трябва да позволят преследванията, оскърбленията и заплахите да ги доближат до Бога, а не да ги отдалечават от Него. Липсата на молитвен живот осигурява добра почва за избуяването на роптание и оплакване.

Те можеха да превърнат молитвата в преимущество – време за чакане на Бога. Все пак, те не успяха да се възползват от нея. Противно на израилтяните, Соломон не лиши себе си от това преимущество, когато търсеше небесна мъдрост, с която да се изправи срещу великото предизвикателство да управлява израилтянския народ. Той се нуждаеше от Божията мъдрост, за да бъде способен да управлява успешно, защото той знаеше, че ако има мъдрост би могъл да има и всичко останало. **"Дай ми, прочее, мъдрост и разум за да се обхождам прилично пред тия люде; защото кой може да съди тоя Твой голям народ?" (2 Летописи 1:10).** Уверението от Исус е достатъчно, за да ни подбуди да се молим: **"Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори, защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогова, който хлопа, ще се отвори."** (Матей 7:7,8).

Както Мойсей и Соломон, всяко Божие дете има правото да моли за мъдрост, знание, разбиране и други благословения за живота. Ние не можем да получим, ако не поискаме, защото, въпреки че Бог знае нашите нужди, Той чака да поискаме с вяра. Неверието и, като следствие от него, липсата на молитвен живот са сериозни проблеми, които тормозят мнозина днес, включително вярващи хора. Роптанието, препирните и оплакванията ще бъдат забравени, ако вярващите отидат при Бога в молитва. Ако вярващите се молят и повече вярват в Бога за всички техни нужди и разчитат най-малко на човеци, роптанието и оплакването ще изчезнат от събранието на Божиите люде. От друга страна, молитвеният ни живот ще ни направи кротки, святи, единни, доволни и свързани с Бога хора.

БОЖИЯТ ОТГОВОР НА НУЖДАТА НА НЕГОВИТЕ ХОРА

(Изход 17:5-6; Псалми 78:20а; 105:41; Битие 2:18-25; 2 Коринтяни 9:8; Филипяни 4:6-7,19; 2 Петрово 1:3-4)

Бог е верен и Той никога не се проваля. Писанието казва: **"Благословен да бъде Господ, Който успокои людето Си Израиля според всичко що е обещал. Не пропадна ни едно от всичките добри обещания, които даде чрез слугата Си Моисея"** (3 Царе 8:56). Както обикновено, Бог прие искането на Мойсей и им снабди изобилие от вода. Като им даде вода от скалата, Той им показа Своята милост. Той беше милостив към тяхната неправедност и гледаше да победи тяхното зло като изливаше върху тях Своите незаслужени благословения. Той не връщаше зло за добро, но побеждаваше злото чрез доброто. Бог винаги завладява човека със Своята любов. Неговата любов избави човека от греха. Той първо ни възлюби, дори когато бяхме още в греховете си **(1 Йоан 4:19; Римляни 5:6-8).**

Дарът на водата отново беше изобилен; имаше достатъчно за всеки един от милионите в пустинята. Вярващите няма нужда да излизат от пътя на праведността, за да снабдят своите нужди, защото: **"Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело"** (2 Коринтяни

9:8). Затова вярващият ще направи добре да се довери на Бога за всяка от своите нужди в живота и за благочестието.

Във време на трудности, вярващите трябва да се научат **първо**: да почиват в Бога - милостивият и любящ Баща, Който никога не забравя Своите (**2 Летописи 13:18**). **Второ**: да си почиват върху обещанията на Божието Слово, независимо от обстоятелствата: бедност, бури, противопоставяне, гонение или критикуване (**2 Летописи 32:8**). **Трето**: да си спомнят, че Бог е винаги верен относно тези обещания и никъде не е записано, че Той е постъпил невярно (**Псалми 36:5**). **Четвърто**: да знаем, че каквото и да е обещал Бог, **"Той е силен да го изпълни"** (**Римляни 4:19-21**). **Пето**: да бъдат сигурни, че получават всекидневния хляб от Бога чрез вяра (**Псалми 68:19**). **Накрая**: трябва да се радват в каквато и ситуация да се намерят (**Авакум 3:17-18**). Така вярващите ще намерят удовлетворение и мир, който никой ум не може да схване.

Въпрос 6: Как могат вярващите да укрепят вярата си в Бога?

ЗНАЧИМОСТТА НА МАСА И МЕРИВА

(Изход 17:7; Числа 20:13; Второзаконие 33:8; Псалми 81:7; 106:32)

Маса и Мерива са станали нарицателно име за място, където израилтяните проявиха неверие в силата на Божиата вяроност. Винаги, когато се използват тия имена, те напомнят за техния бунт срещу Божиата власт и Неговия представител, Мойсей. Те получиха водата, която искаха, но те се провалиха в изпитанието. Въпреки, че жаждата им беше удовлетворена, провалът им на изпитанието беше катастрофален и злочест. Вместо да спечелят твърда увереност, че Бог е с тях, те спечелиха утвърждаване на техните съмнения и неверие в Бога.

По подобен начин Бог използва изпитанията, които идват към вярващите, за да трансформира истината, на която ги е учил, в убеждение от вяра. Затова вярващите не трябва да позволяват нуждите на живота да ги противопостави на Всемогъщия и, по този начин, да лишат себе си от благословенията, които Той им е приготвил. Трябва да бъдем достатъчно мъдри, за да не жертваме утрешния си ден на олтара на лакомията и сребролюбиеето. Изпитанията на вярващите никога не свършват. Те могат да бъдат под формата на вземане на решение, борба с бедността, управляване на благосъстояние или справяне с напрежение. Дано Бог да ни помогне да преинем изпита!

Въпрос 7: Какво е значението на Маса и Мерива?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	7	4 Царе	13-14
Вторник	..	8	..	15
Сряда	..	9	..	16
Четвъртък	..	10	..	17
Петък	..	11-12	..	18
Събота	..	13	..	19
Неделя	..	14	..	20-21

Стих за запомняне: "И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" Марк 16:15

Текст: Марк 16:15-20

Заклучителните стихове на евангелието от Марк са запис на Великото Поръчение, което Господ Исус Христос даде на Своите последователи, преди да се възнесе в Небето. Той им остави последната Си воля и желание. Великото поръчение ни разкрива сърцето на Бог и Неговата програма за този свят, която трябва да е главната грижа на всеки истински вярващ. Поръчението изисква от последователите на Христос да проповядват евангелието на всяка твар, с цел да ги направи покорни на вярата в Христа. Английската дума "**gospel**" произхожда от англо-саксонска дума, която означава: "**историята за Бог**". На гръцки тази дума е "**евангелие**", което буквално преведено е "**блага вест**". Следователно, Великото Поръчение е заповедта на Христос към вярващите да проповядват добрата вест за спасението на грешниците.

Въпрос 1: Кое е Великото Поръчение и защо всеки вярващ е длъжен да му се подчини?

Вярващите са деца на Бога и, като такива, от тях се очаква да следват Божиите стъпки. И Бог-Отец, и Бог-Син, и Бог-Святият Дух са напълно заети с проповядване на евангелието. Бог-Отец първи проповядва благата вест, когато търсеше Адам в Едем, и провъзгласи идването на "**семето на жената**" (KJV, в бълг. превод "**потомството на жената**"), което ще нарани главата на змията (**Битие 3:9,15**). Исус Христос, Бог-Син, беше най-великият и най-посветен проповедник на евангелието, който някога е стъпвал на тая земя (**Матей 9:35-38**); и Святият Дух е ангажиран с тази задача вече повече от две хилядолетия. Следователно дълг на Божиите деца е да бъдат също ангажирани с проповядване на благата вест. Печеленето на души е "семеиният бизнес" на християните. Това е занятие, към което никой не трябва да бъде равнодушен или бездеен.

Още повече, че вярващите получиха задължението да проповядват евангелието на всяка твар като директна заповед от възкръсналия Христос. Всеки вярващ е обвързан с Христовото Поръчение и неподчинението повлича тежки и трагични последствия. Задължението да се проповядва благата вест е и законно, и морално. **Законно**, защото Христос го заповяда; **морално**, защото, както някой е казал подходящо: "Този, който има знание, което е съществено за добруването на неговите близки, се намира под моралното задължение да предаде това знание и на тях. Няма значение кои са тези хора или къде живеят, дали осъзнават своите нужди или колко неудобства или средства ще струва достигането им". Апостол Павел също казва: "**Защото не се срамувам от благовестието; понеже е Божия сила за спасение на всекиго, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника**" (**Римляни 1:16**). Благата вест е Божия сила за спасение. Това означава, че то е инструмент, чрез който Святият Дух работи в сърцата на грешниците, за да ги доведе до обръщане към Бога. Следователно, ако не кажем на грешниците благата вест, ние ги лишаваме от възможността Божията сила да ги спаси.

Въпрос 2: Спомени някои последствия от пренебрегване на Великото поръчение?

Всеки вярващ трябва да лично да положи усилие и всяка група, независимо от големината ѝ, трябва да положи колективно усилие, за да изпълни Великото Поръчение. Ако ние се провалим в това отношение, грешниците ще умрат в греховете си и ще бъдат загубени завинаги. Нещо повече, небрежните вярващи ще срещнат Божия гняв и осъждение. Преживяното от пророк Йона илюстрира ужасните последици от пренебрегването на Великото Поръчение (**Йона 1:1-17;2:1-3**). Подобно и ранната Църква, която се умножаваше в Йерусалим и пренебрегваше другите райони, до които Христос я беше изпратил, беше, в крайна сметка, разпръсната чрез гонение и заставена насила да достигне пренебрегваните места (**Деяния 1:8;8:1-4**).

ОБХВАТЪТ НА ВЕЛИКОТО ПОРЪЧЕНИЕ (Марк 16:15; Матей 28:19; Лука 24:46-47; Деяния 1:8)

"И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" Марк 16:15.

Повелителното ударение на Великото Поръчение се съдържа в думата **"идете"**. Това е военен термин, който предполага нападение. Като войници, вярващите са упълномощени да напредват с благовестието независимо от противопоставянето или рисковете; и целта е да направят ученици от всеки народ. В началото благовестието беше ограничено до загубените овце на Израел (**Матей 10:5-6**); но сега, ограниченията са премахнати и благата вест трябва да бъде проповядвана по целия свят. Това означава, че проповедниците трябва да се разпръснат – едни тук, а друг и там – по домовете, по местоработата, по почивните места, по обикновени и необикновени места, където може да се намери човек под слънцето.

Въпрос 3: Опиши обхвата на Великото поръчение.

Великото Поръчение няма географски, професионални, културни, расови, социални, полови или възрастови ограничения. **"Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога"** (**Римляни 3:23**), всеки човек има нужда от Спасителя, Исус Христос, Който да го избави.

Главният фокус на благовестието е да спаси грешниците, а не само да разшири фронтите на нашата деноминация. Изпратени сме да проповядваме Христос, а не себе си. Като ранните вярващи, ние трябва да проповядваме разпнатия Христос, а сега прославен, както и да наблягаме на Неговите изисквания за всеки човек по земята (**Деяния 8:4-5,25**). Благовестието, което проповядваме, трябва да включва:

първо: пълната поквара, греховност и вина на всеки човек.

Второ: обяснението на изкупителното дело на Христа, положено като основа за вярата ни, с цел да ни приближи до Бога (**Ефесяни 2:13-18; Колосяни 1:14**).

Трето: провъзгласяване на прошката и изцелението от греховете чрез вяра в Христос (**Деяния 13:38; 10:43**).

Четвърто: изискването за покаяние от греха и вяра в изкупителната жертва на Исус Христос (**Марк 1:15; Деяния 26:20**).

Пето: представяне на помиряването и мира с Бога (**Римляни 5:10; 2 Коринтяни 5:18-21**).

Шесто: обещание за оправдание и приемане от страна на Бога (**Деяния 13:39; Римляни 5:1**).

Седмо: обещание за осиновение и възстановяването ни като Божии синове (**Йоан 1:12-13**).

С оглед на широкия обхват на Великото Поръчение, ние се нуждаем от стратегии и подходи, подходящи за специфичните обстоятелства, в които се намираме. Въпреки, че посланието е същото, ние можем да променяме метода. Очевидно е, за достигането на децата, младежите, религиозните фанатици и т.н., е нужен различен подход. Личното благовестване, масовият евангелизъм, благовестването в приятелски кръгове, благовестване чрез литература и най-различни други методи на благовестие могат да бъдат използвани, за да се изпълни заповедта на Великото Поръчение. Нашият план и цел в печеленето на души трябва да включва не само непосредственото ни обкръжение, но и районите отвъд. Ние трябва да имаме видение за мисии и трябва да сме готови да отидем, да стенем в молитва и да дадем нашите притежания, за да бъде изпълнено Великото Поръчение.

**ПРЕДРИЧАНЕ НА СИЛНО ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ НА БЛАГОВЕСТИЕТО
(Марк 16:16; Матей 10:16-42; Исаия 53:1; Йоан 3:18,36; Деяния 13:6-8,40-41,45-50; 14:4-7,19-20)**

Христос предрече, че покорявайки се на Великото Поръчение, ние ще се сблъскаме със силно противопоставяне, и пророкува каква ще бъде реакцията срещу нашите благовестителски усилия.

Въпрос 4: Какво е предречено, че ще следва Великото поръчение и как трябва да се отнасяме към духовното противопоставяне докато проповядваме благата вест?

Някой ще повярват, други – няма. Измежду онези, които отказват да повярват, ще има и агенти на Сатана, които ще поставят препятствия пред проповедниците на благата вест и ще преследват вярващите. Замисълът на всичко това ще бъде осуетяването на главната цел на Великото Поръчение. Ние би трябвало да осъзнаем предварително това, най-малкото, за да не се обезкуражим или объркаме от вековната стратегия на врага.

Когато проповядваме евангелието, ние често се срещаме с различни категории слушатели. Това са:

(1) Хора, които ревностно търсят Бога, каквито бяха етиопският скопец, Корнилий и Лидия (**Деяния 8:27:38; 10:1-48; 16:13-15**). Това са примери на будни и подготвени сърца, които имат нужда само да чуят цялото благовестие, за да повярват.

(2) Религиозни лицемери, които се самоизмамват. Те се носят безцелно по течението на една или друга религия, било по рождение или заради личен избор. Тези хора в сърцата си се чувстват обвинени за своята собствена неправда, но, вместо да отстъпят пред Христос, се ангажират с разнообразни религиозни дейности, за да успокоят съвестта си.

(3) Закоравени грешници, които не претендират за праведност или религиозност. Като Галион, те не се интересуват от **"такива работи"** (**Деяния 18:14-16**).

(4) Страхливци, които отказват да повярват в Христа, защото ги е страх от мнението на другите или от преследването, което може да последва тяхното решение за Христа (**Откровение 21:8; Йоан 12:42-43**). Ние трябва да сме адекватно подготвени и напълно зависими от Святия Дух, за да ни покаже как най-добре да работим с тези различни категории слушатели.

Проповядването на благата вест винаги е било съпроводено с демонични противопоставяния и препятствия. Но, независимо от опозицията, Божият план за спасението и освобождението на човека от робството на Сатана винаги се е

изпълнявал. Сатана използва главно два метода, за да се противопостави на Божията работа. Първият е измама и поквара отвътре, а вторият е гонения и пречки отвън. Двата метода отразяват двуликата природа на дявола, маскиран като змия и рикаещ лъв. Ако лукавството му пропадне, той използва сила, за да попречи на благовестителската работа. Класически пример за дяволското лукавство, което се опитва да преиначи благовестието, е девойката от Филипи. Нечистият дух в нея се скри под религиозна маска и следваше благовестителския екип на Павел, опитвайки се да се идентифицира с тях и, по този начин, да постави под съмнение тяхната мисия. Но с помощта на Святия Дух, Павел успя да види кой стои под маската и разобличи нечистия дух. Веднага след това Сатана промени тактиката си и се противопостави на Павел и неговия екип със сериозно гонение (**Деяния 16:16-24**). Същото поведение на дявола виждаме и по времето Ездра при възстановяването на храма (**Ездра 4:1-24**). Христос наставлява вярващите да отвържат на тези интриги също двояко: **"бъдете, прочее, разумни като змиите, и незлобиви като гълъбите"** (**Матей 10:16**). Имаме нужда от Святия Дух и за да разпознаем, и за да преодолеем дяволската съпротива срещу благовестието.

ЗНАМЕНИЯ И ЧУДЕСА: БОЖЕСТВЕНА ЕКИПИРОВКА ЗА ЕФЕКТИВНО БЛАГОВЕСТЯВАНЕ **(Марк 16:17-18; 3:13-15; Матей 10:1; Деяния 8:5-8; 9:32-42)**

Господ Исус Христос е снабдил подходяща екипировка за последователите Си и ги е упълномощил, с оглед на противопоставянето и предизвикателствата, които те ще срещнат докато проповядват евангелието. Той им е обещал Своето присъствие и Своята сила (**Матей 28:20; Марк 16:17-18; Лука 10:19**). Знаменията и чудесата са крайно необходими за ефективно прогласяване на евангелието.

Много учени твърдят, че знаменията и чудесата са били средство за разпространяване на евангелието само до канонизирането на писанията. Те не вярват, че в наши дни свръхестествените знамения и чудеса са сериозни "препоръчителни писма" за проповедниците на евангелието. Но те грешат. Исус прикрепил към проповядването на благата вест и силата, вършеща чудеса и знамения. Където и когато и да се проповядва евангелието в силата на Святия Дух, ще има знамения и чудеса.

Въпрос 5: Каква е ролята на знаменията и чудесата в печеленето на души?

Ролята на знаменията и чудесата в проповядването на благата вест е **първо**: да потвърди свръхестествения произход на посланието, което се проповядва (**3 Царе 17:24; Йоан 3:2; Евреи 2:4**). **Второ**: да подчини всяко противопоставяне и да накара хората да повярват (**Деяния 13:6-12**). **Трето**: да отвори врати за служението и да изяви Христовата сила (**Деяния 3:1-12**). **Четвърто**: да укротят и объркат гонителите (**Деяния 4:13-16**). **Пето**: да освободят пленниците на Сатана и да укрепят вярата на вярващите (**Деяния 10:38**). **Шесто**: да прославят името на Господа и да накарат хората да Му се поклонят (**Деяния 19:11-17; 3 Царе 18:39**).

Исус каза: **"в Моето име..."** (**Марк 16:17**). Това означава, че името на Исус е официалният печат на силата, която упълномощава вярващия и му дава възможност да служи на страната на Христос. С други думи, вярващите могат да използват силата на Неговото име, т.е. Неговата сила, като че ли Той присъства лично. Ние не можем да използваме името на Исус като талисман, или магически думи, или дори просто като обичаен рефрен по време на молитва. По-скоро, ние трябва да стоим със

съзнанието, че представляваме Христос, за да извършим всичко, което Той би направил, ако присъстваше лично.

Въпрос 6: Изброй знаменията, които трябва да следват вярващите, заети с изпълнение на Великото поръчение.

Господ специално подчерта, че чудни знамения би трябвало да съпровождат онези, които се покоряват на Великото Поръчение. **"...в Мое име бесове ще изгонват..." (Марк 16:17*а)**: вярващите имат власт да изгонват зли духове. Ние не трябва да общуваме с тях или да отдаваме значение на техните изповеди; по-скоро трябва да ги накараме да млъкнат и да напуснат техните жертви. Това потвърждава поражението на Сатана и неговите демонични орди, както и прилага на практика победата на Христовия кръст в полза на вярващите. **"...нови езици ще говорят..." (Марк 16:17*б)**: това е божествена способност за говорене на нови езици, които никога не са били учени или познати отпреди това на говорещия ги. Това се случи в деня на Петдесетница (**Деяния 2:4-11**) и това се повтаря и до днес. **"...змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди..." (Марк 16:18*а)**: Това е имунитет срещу отрова и змии. Тази закрила не се отнася за езическите практики, при които заклинатели правят шоу като въртят из ръцете си змии, нито пък някой може да се осланя на него, за да изпитва Бога като преднамерено приеме отрова. Все пак, ако вярващият случайно бъде ухапан от змия или бъде отровен, той няма да бъде повреден. Павел имаше точно такъв инцидент на остров Малта (**Деяния 28:1-6**). **"...на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват..." (Марк 16:18*б)**: на вярващите е обещана сила да изцеляват и телата и умовете на хората в хода на проповядването. Тези знамения са следвали повярвалите от Петдесетница дори до днес.

Тъжно е да се отбележи, че, вместо да се проповядва пълното благовестие днес, много вярващи тичат подир знаменията и чудесата. Мнозина се скитат от едно място на друго в търсене на чудеса и помазание, докато в своя личен живот не се покоряват на благата вест. Ако ние сме наистина верни на Христовата заповед, знаменията ще ни следват и няма да има нужда да ги търсим.

ЗНАЧИМОСТТА НА ХРИСОВОТО ВЪЗНЕСЕНИЕ И ПОКОРСТВОТО НА ПОСЛЕДОВАТЕЛИТЕ (Марк 16:19-20; Лука 24:51; Деяния 1:9; 8:4)

След като даде заповед на последователите Си, Исус беше взет в небето пред очите им. Изпълнил възложената от Отца Му задача, Той се възнесе във висините и седна отдясно на Бога (на почетеното място).

Въпрос 7: Какво е значението на Христовото възнесение за вярващите?

Възнесението на Христос е твърде значимо за вярващите по много причини.

Първо: то доказва, че Отец приема Него и делото Му за изкупване греховете на човечеството.

Второ: то е преобраз на грабването на истинските вярващи. След като нашата задача на земята бъде свършена, ние също ще бъдем взети във висините, за да бъдем всякога с Господа.

Трето: то стартира обратното броене до изливането на Святия Дух и до започването на т.нар. диспенсация на Святия Дух, по време на която Той ще бъде главната фигура зад програмата на благовестието.

Четвърто: то означаваше прехвърляне на отговорността за благовестието върху последователите. Оттук нататък Той изискваше от Неговите ученици да разпространят добрата новина за Неговото царство до краищата на света. Учудващо, но Исус не предвиди никакъв друг план, в случай, че последователите Му се провалят или се отрекат от Него. Той напълно разчиташе на покорството на Своите ученици.

Въпрос 8: Какво предизвикателство поставя пред нас покорството на ранните вярващи към Великото Поръчение?

Ранните последователи покорно изпълняваха Великото Поръчение в тяхното поколение. **"А те излязоха и проповядваха на всякъде, като им съдействуваше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха"** (стих 20). Те бяха толкова предадени на проповядването на благата вест, че дори техните противници признаваха: **"ето напълнили сте Ерусалим с учението си"** (Деяния 5:28). Павел също свидетелства, че не е бил непокорен на небесното видение и е проповядвал напълно благовестието и в Йерусалим, и извън него (Деяния 26:19; Римляни 15:19). Понеже бяха покорни, Бог работеше с тях и потвърждаваше тяхното послание с удивителни чудеса.

Днес, в много от църковните общества, има липса на верни проповедници на евангелието. Докато всекидневно загиват скъпоценни души и се потопяват във вечността, за да се изправят пред вечния съд, обезсърчително е да виждаме вярващи, които са заети с печелене на пари и търсене на удоволствия, като че ли несъзнаващи вечните последици от тяхното нехайство. Предизвикателството е огромно; и в местните, и в задграничните мисии. Жетвата наистина е изобилна, но работниците са малко. Бог търси мъже, които да застанат в пролома и да издигнат оградата, за да бъдат грешниците спасени. Ти ще отидеш ли за Бога?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	15	4 Царе	22
Вторник	..	16	..	23
Сряда	..	17	..	24-25
Четвъртък	..	18	1 Летописи	1
Петък	..	19	..	2
Събота	..	20	..	3-4
Неделя	..	21	..	5

Стих за запомняне: *"Но ангелът му рече: Не бой се, Захари, защото твоята молитва е чута, и жена ти Елисавета ще ти роди син, когото ще наречеш Йоан"* Лука 1:13

Текст: Лука 1:1-25,57-80

Това учение ни запознава с евангелието на Лука. Лука беше повярвал езичник, лекар и възлюбен съратник на апостол Павел. Неговата главна тема е представянето на Исус Христос като Бого-Човека Спасител, който дойде да спаси човешкия род от греха. Той писа предимно към езичниците, за да опише живота и служението на Исус Христос през погледа на очевидците, като се затрудняваше да обясни юдейските термини и обичаи, които не бяха познати на аудиторията му.

Лука посвещава евангелието, както и Деяния на апостолите, чийто автор е също той, на човек, наречен Теофил (името означава "обичашч Бога"). Затова, в по-широк смисъл, евангелието е посветено на всички онези, които обичат Бога и жадуват да Го познават повече. Интересно е да отбележим колко духовни бяха ранните вярващи; дори техните лични писма бяха поучителни, вдъхновени от Святия Дух. Нямаше и следа от лекомислие или плътска похот в тяхната кореспонденция, което се вижда в евангелията и посланията. Когато Лука започна да пише на Теофил, той не планираше, нито дори имаше и най-малка представа, че дава своя принос към Свящото Писание. Той, вероятно, имаше намерение с писмата си да помогне за внимателното запознаване с вярата. Но Святият Дух така дойде върху него, че това, което планираше, стана част от канона на Святата Библия. Как имаме нужда да се предадем на Бог, дори и в най-обикновените неща на живота, така че да станем канал за благословение за мнозина.

Въпрос 1: *Посочи предизвикателствата, които получи от предговора на евангелие от Лука.*

ПРОИЗХОДЪТ НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ (Лука 1:5-7,36,57-64)

Йоан беше роден в благочестивото семейство на Захарий и Елисавета. И двамата му родители бяха от свещеническия род и живееха праведно пред Бога, въпреки проблема с продължителното безплодие в тяхното семейство. Въпреки, че бяха възрастни и бяха прекарвали години, молейки се за дете, те не бяха позволили на физическия си проблем, който сякаш нямаше решение, да разбие брака им или да възпрепятства тяхното служение и посвещението им пред Бога. Вместо това, виждаме Захарий да изпълнява пред Бога задълженията си на свещеник. На своя ред той служеше в храма, независимо от неотговорената молитва и неизпълненото очакване в неговия живот.

Мнозина днес не са верни в службата си пред Бога. Те позволяват техните проблеми да ги затиснат и те или се отклоняват от служението си, или просто се мотаят в мърморене и роптаене. По време на специалните програми (като конференциите), много хора отказват да поемат "на свой ред" служението си по една или друга причина, но не и Захарий, който: **"свещенодействуваше ... пред Бога по реда на своя отред"** (стих 8).

Давид беше разделил свещениците на 24 отряда (или на съвременен език – 24 смени). Той им беше направил разписание на дежурствата, така че всеки да може да поеме на свой ред задълженията си (**1 Летописи 24:1-19**). Редът на Авия, от чийто род беше Захарий, беше седми; и тяхното задължение беше да кадят тамян в храма. Докато правеше това, Бог изпрати ангел Гавраил да му съобщи радостната новина, че ще има син. Най-после, молитвата на много години беше отговорена. Но той можеше да пропусне отговора, ако, в отчаянието си, се беше отдръпнал от службата си пред Бога.

Въпрос 2: Какъв урок могат да научат вярващите от живота на Захарий и Елисавета?

Йоан Кръстител имаше привилегията да се роди в семейство на вярващи. Неговите праведни и почтени родители му повлияха в не малка степен и той имаше възможност да бъде поучаван от тях не само с правилата, но и чрез техния пример. Ние научаваме няколко урока от родителите на Йоан Кръстител.

Първо: посвещението и верността на Бога и на службата пред Него не предпазват непременно от появата на проблеми. По една или друга причина, Бог, в Неговия суверенитет, допуска да преминем през трудни ситуации. Но Господ никога не ни оставя да се борим сами с проблемите или да страдаме напразно. Той винаги идва да ни спаси.

Второ: християнинът не бива да допуска трудностите или проблемите да го отклонят от благочестието или от служението му пред Бог. Всъщност, трябва да преобърнем това, което изглежда като невъзможност, в преимущество.

Трето: трябва да се научим да предаваме всичките си проблеми на Бог в молитва и да устоим, докато отговорът дойде. От случая с родителите на Йоан ние научаваме, че отговорът на нашите молитви може да бъде забавен, но не може да бъде отменен.

Четвърто: напредналата възраст не е извинение за отказване от служенето на Бога. Ние трябва да продължаваме да служим на Бога докато Той ни повика у дома, дори и когато косите ни посивеят. **"Белите коси са венец на слава, когато се намират по пътя на правдата"** (Притчи 16:31). Ако и да беше в напреднала възраст, Захарий се намираше на попрището на успешната служба пред Бога.

Пето: брачните двойки трябва да отбягват взаимните обвинения или да търсят оправдания за себе си, когато раждането на дете са забавя. Въпреки, че Елисавета беше безплодна, Захарий не я осъждаше; по-скоро чакаше на Бога за божествено разрешение. Той не мислеше за развод или за вземането на втора жена, за да заобиколи проблема.

Шесто: Елисавета също беше благочестива и праведна жена. Тя не се предаде на самосъжаление и на плътски начини, за да разреши проблема си. Нито беше източник на обезкуражение за мъжа си в неговото служение.

РАЖДАНЕТО НА ЙОАН – ПРЕДРЕЧЕНО ОТ АНГЕЛ (Лука 1:8-17)

Докато Захарий служеше в храма, пред него се появи ангел Гавраил и му извести, че Елисавета, неговата жена, ще роди син, чието име ще бъде "Йоан" ("Бог показва благоволение"). Неочакваната поява на ангела уплаши Захарий, но страховете му се поуспокоиха, когато ангелът му каза: **"Не бой се, Захарий"**. Това е част от служението на всеки истински ангел – те уталожват страховете на Божиите хора. И до днес ангелите служат на тези, които са наследили спасение. Те донасят отговорите на молитвите, пазят вярващите и ги спасяват в опасности. Служителите на евангелието също са наречени **"ангели на Църквата"** (Откровение 2:1,8,12,18;

3:1,7,14); и те също са предназначени да се отнасят с хората по начин, който няма да създаде страхове в техните умове.

Въпрос 3: Какво окуражение могат да получат тези, които вярват в Бога за плод от утробата, като се има предвид факта, че Елисавета забременя в напреднала възраст?

Отговорите на нашите молитви често идват по неочаквани и озадачаващи пътища. От начина, по който ангелът говори със свещеника, можем да заключим, че Захарий беше престанал да се моли за дете, поради напредналата си възраст. Изглежда той се беше примирил със съдбата си и беше приел положението си като Божията воля за техния живот. Както и да е, Бог изненада Захарий. С Бога всичко е възможно; следователно, ние не трябва да се отказваме от нито едно нещо, обещано ни от Бога в Неговото Слово. Ние трябва да постоянстваме в молитва докато отговорът дойде (**Лука 18:1-8; 11:5-13**).

Ангелът пророкува и някои други детайли, като даде и наставления, касаещи детето, Йоан. Всичко, което ангелът говори за детето, се изпълни. Той каза, че мнозина ще се зарадват за неговото раждане (**Лука 1:14,58**); че детето ще бъде велико пред очите на Господа (**Лука 18:1-8; Матей 11:11**); че няма да пие вино или спиртно питие (съгласно закона на назарейството в Стария Завет) (**Лука 1:15; Матей 3:4**); че ще бъде изпълнен от утробата със Святия Дух и, впоследствие, ще бъде упълномощен със служение, подобно на служението на Илия в Стария Завет (**Лука 1:17; Матей 17:10-13**); и че той ще бъде предтеча (предвестник) на Месия (**Лука 1:17; Йоан 1:6-8; Матей 3:3**).

Въпрос 4: Изброй някои други хора в Библията, освен Йоан Кръстител, на които са били предречени раждането и името им?

Има и други хора в Библията, на които е било предсказано раждането и назовано името им. Някои от тях са Исмаил (**Битие 16:11**); Исаак (**Битие 17:19**); Соломон (**1Летописи 22:9**); и Исус Христос (**Матей 1:21**). Това ни учи, че Бог е Всезнаещ – Той изявява края от самото начало. Ние също виждаме, че Бог има план за всяко дете, което се ражда в този свят, и е дълг на родителите да осигурят подходяща среда за развитието на техните деца, както и за изпълнение на Божия план в техния живот.

Децата, от тяхна страна, трябва да са покорни на благочестивото обучение, което им дават техните родители. Йоан не се противи на добрите наставления на своите родители и дори отиде отвъд техните представи. Той стана не просто Левитски свещеник, но пророк, чието служение хвърли мост между диспенсациите на Стария и Новия Завет и оповести края на 400-те "тихи" години, през които нямаше пророчески глас в Израел.

СЪМНЕНИЕТО НА ЗАХАРИЙ И БОЖЕСТВЕННОТО ПОПРАВЛЕНИЕ (Лука 1:18-22)

Захарий отговори с неверие на пророчеството за раждането на Йоан (**стих 18**). Той искаше знак, за да повярва. Несъмнено, неговата вяра беше отслабнала, поради дългото отлагане, както и поради възрастта му. Знанието, което имаше за естествения начин на възпроизводство, му пречеше да повярва в свръхестествената вест, донесена от ангела.

Трябва да бъдем внимателни и да не позволяваме нашите естествените или академични познания да ни попречат да се възползваме от откритото ни в Божието Слово знание чрез вяра. Природните закони не са по-могъщи от Божията Всемогъща чудотворна сила. Затова, когато Бог обещава да направи нещо, истинският вярващ трябва просто да отговори с "Да!" и "Амин!". Има моменти, когато изглежда, че нашите проблеми нямат решение и всяко обещание в Божието Слово изглежда неприложимо или нереалистично в нашата ситуация. В такива моменти трябва да упражним вяра и да размислим, че Бог е силен да изпълни това, което е обещал, независимо от очевидно негативните обстоятелства (**Римляни 4:20-21**).

Захарий беше поразен с онемяване до раждането на Йоан. Това стана, защото той говори в неверие. Много пъти хората попадат в проблем, заради погрешното им говорене. Мариам и Аарон (Числа 12:1-2,9); израилтяните (Числа 14:1-4,27-30); и **"сановникът, на чиято ръка се подпираше царят"** (4 Царе 7:1-2,17-20) са все примери на хора, които се хванаха в клопката на езика. Разюздания език е примка за душата; затова трябва да бъдем бдителни и да обуздаваме езика си. Вярващите трябва да се научат да мълчат и да се въздържат от прибързани коментари или заключения относно неща, за които не знаят всички факти.

Въпрос 5: Посочи опасностите от неверието и необмисленото говорене, като имаш предвид случая със Захарий.

Окончателно, Елисавета зачена, както беше предсказал ангелът. Тя се кри пет месеца, вероятно, за да потвърди сигурността на чудото, преди да даде публично свидетелство за това, как Бог отмахна укора от нея. Въпреки, че Захарий беше под дисциплинираща мярка, Бог му даде син. Тук научаваме, че когато Бог ни поправя, Той не се опитва да ни се противопоставя или да ни откъщава. Той не е заинтересуван от нашето разболяване, когато ни наказва; всъщност Той иска да ни усъвършенства.

РАЖДАНЕТО И ПЪРВИТЕ ДНИ НА ЙОАН (Лука 1:57-80)

Когато Елисавета роди сина си, всичките им съседи и роднини дойдоха, за да се зарадват с нея. Това е съвсем според библейското предписание: **"Радвайте се с ония, които се радват; плачете с ония, които плачат"** (Римляни 12:15). Очевидно е, че тя поддържаше добри отношения с хората около нея и те трябва да са били загрижени за нейното безплодие.

На осмия ден детето беше обрязано и наименувано. По обичая роднините наричаха детето по името на баща му, Захарий. Но Елисавета им се противопостави и го нарече "Йоан", както ангелът беше заповядал. Въпреки протеста на роднините, Елисавета настояваше, покорявайки се на божествените наставления. Захарий също се съгласи с Елисавета, и детето беше наречено "Йоан". Колко жени са като Елисавета, които биха се съпротивили и преодолели натиска на взаимоотношенията, роднински или социални, за да се покорят напълно на Бога? (**Деяния 4:19; 5:29**). Покорството на Бога носи благословения. Едва бяха дали името "Йоан" на детето и устата на Захарий **"се отвориша ... и езикът му се развърза, и той проговори и благославяше Бога"** (стих 64; Езекиил 24:27). Той се изпълни със Святия Дух и пророкува.

Въпрос 6: Посочи детайли в пророчеството на Захарий при раждането на Йоан.

Пророчеството на Захарий съдържа някои поразителни детайли. **Първо:** той прослави Бог, че Той изкупи Своите люде. Той с пророческа проникателност позна, че това е времето за идването на Месия, Който ще дойде от Давидовия корен (**стихове 68,69**). **Второ:** той разпозна, че старозаветните пророчества трябваше да се изпълнят и че това е времето, дадено на хората, за да служат на Бога в непрестанна святост (**стихове 74,75**). Божията воля е всеки вярващ да жадува и да получи това преживяване, наречено "освещение". **Трето:** Трето, той предрече призиването на Йоан и служението му. Той щеше да се нарече Божий пророк и щеше да бъде предшественик на Месия. Нещо повече, мнозина щеше да бъдат спасени чрез неговото служение (**стихове 76,77**).

Въпрос 7: Какво предизвикателство получават младите хора от детството на Йоан Кръстител?

Йоан растеше и физически, и духовно. Това беше балансиран растеж, който е пример за всички нас, особено за младите хора. Бог очаква Неговите деца да имат балансирано, всестранно развитие. Да имаме академичен и физически растеж за сметка на духовното израстване, е пагубна липса на баланс.

Доказателството за духовния растеж в живота на Йоан беше неговото умение да търси усамотение и тихо общение с Бога. Той също живееше живот на себеотрицание, фокусиран върху Бога. Той не беше горделив, нито търсеше популярност. Неговият живот ярко контрастира на живота на много млади хора днес, които са толкова шумни, себеправедни и плътски. Не е чудно, че те не успяват да разберат Божият план за живота си. Но Йоан нямаше проблем да разпознае Божието намерение и призвание за неговия живот. Той беше близо до Бог; следователно и Бог беше близо до Него. Той стана човек, използван от Бога. Ние днес, все още, имаме нужда от семейства, които ще възпитат благочестиво потомство като Йоан Кръстител; и Бог също, все още, търси деца, които ще отдадат себе си на благочестивото обучение и ще предадат себе си на съвършената Божия воля. Може би Бог ще ги издигне измежду нас!

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	22	1 Летописи	6
Вторник	..	23	..	7
Сряда	..	24-25	..	8
Четвъртък	..	26	..	9
Петък	..	27	..	10-11
Събота	..	28	..	12
Неделя	Римляни	1		13-14

Стих за запомняне: "И ето, ще зачнеш в утробата си и ще родиш син, Когото ще наречеш Исус" Лука 1:31

Текст: Лука 1:26-56

Пророчеството за Месия, дадено още в **Битие 3:15**, сега трябваше да бъде изпълнено. "**Защото видението се отнася към едно определено бъдеще време, но бърза към изпълнението си, и няма да излъже...**" (**Авакум 2:3**). Библейските откровения, касаещи значими за вечността теми, са практически неизчерпаеми. Винаги има нови и стойностни истини и уроци за тия, които ревностно търсят вечните съкровища, когато и да отворят Книгата на книгите. Това твърдение се потвърждава особено, когато някой разгледа отблизо темата за раждането на Христос. Това е божествена тема, към която всеки трябва да се отнася с страхопочитание и трепет. Раждането на Христос и неговата цел бяха известни още при падението на Адам (**Битие 3:15**), наистина "**от създанието на света**" (**Откровение 13:8**). И оттогава се повтаря практически във всяка книга на Библията.

Въпрос 1: Кое доведе до първото пророчество за раждането на Христос? Кой извести това пророчество?

ПРОРОЧЕСТВА ЗА ХРИСТОВОТО РАЖДАНЕ (Битие 3:15; Исаия 7:14; 9:6; 11:1; Михей 5:2)

Както и другите аспекти от живота на Христос, така и Неговото раждане е изпълнение на много Старозаветни пророчества. Първото пророчество, дадено от Самия Бог при падението на човека в Едем, беше известяването на идването на "**семето на жената**" (или "**потомството на жената**"). То беше препотвърдено от много святи мъже на Бога, движени от Святия Дух.

Въпрос 2: Какви доктринални факти можем да извлечем от различните пророчества, касаещи раждането на Христос?

Всяко пророческо изказване относно Неговото идване мълчаливо съдържа някои доктринални откровения, които не подлежат на разискване. **Първо:** Той трябваше да се роди от девица (**Битие 3:15; Исаия 7:14**). Това буквално се изпълни в Мария. **Второ:** Той трябваше да бъде син на Давид (**Лука 1:32; Еремия 23:5; Исаия 1:11**). Това също беше изпълнено при божествения избор на Мария, която беше от Давидовото потомство заедно с Йосиф, за когото беше сгодена. **Трето:** Той беше споменат също и като Божий Син (**Псалми 2:7**). **Четвърто:** Той трябваше да се роди във Витлеем (**Михей 5:2; Матей 2:1**). **Пето:** мъдреци трябваше да му донесат дарове (**Матей 2:1,11**). **Шесто:** невинни деца масово щяха да бъдат избити в опит да бъде убит Той в ранна възраст (**Еремия 31:15; Матей 2:16**). Нито едно от тези пророчества, както и всяко друго, касаещо Спасителя, не е останало неизпълнено. Обективното разсъждаване върху изпълнението на тия пророчества е достатъчно, за да бъде убеден безпристрастният и искрено търсещ човек, че Исус е Христос (Месия).

ЛИЧНОСТИТЕ, СВЪРЗАНИ С РАЖДАНЕТО НА ХРИСТОС (Лука 1:26-31,38; Матей 1:18-25)

Това беше времето, за което Бог беше говорил векове по-рано в **Битие 3:15**, че ще дойде Изкупител, за да изпълни Неговото Слово. Той казва: **"Аз Господ не се изменявам"** (**Малахия 3:6**). Той никога не променя това, което е излязло от устата Му. Ангел Гавраил донесе великата вест на девицата Мария. Той беше същият, който по-рано беше изпратен до Захарий и Елисавета, за да им съобщи за раждането на Йоан Кръстител, Христовият предтеча. Той също беше изпратен и до Даниил 500 години по-рано (**Даниил 8:15-17; 9:21**).

Въпрос 3: Какво е мястото на верността в служението?

Когато и да се появеше (ангел Гавраил), винаги беше ясно, че идва с важно послание от Всемогъщия Бог. Той беше посланик, на когото Бог разчиташе. Бог очаква ние също да се намерим верни и достойни за доверие независимо от мястото или спецификата на наше то служение (**1 Коринтяни 4:1-2**).

Въпрос 4: Какво окуражение можем да получим от Божия избор на "скромната" Мария за тази задача с вечни последици?

По това време ангел дойде при Мария **"в галилейския град наречен Назарет"** (**Лука 1:26-27**). Мария беше скромна, млада жена. Тези й характеристики сами по себе си бяха достатъчни, за да я направят негодна за такава важна задача. Но Бог е специалист в това да избира долните и глупави неща, за да посрами мъдрите (**1 Коринтяни 1:27-29**). Той реши да избере Мария като божествен инструмент за това, което щеше да стане най-важното събитие в човешката история, от самото начало на живота чак до безкрая на вечността. Няма нужда да се страхуваш, че твоите малки възможности, липсата на опит или niskия ти образователен статус ще те направят непривлекателен кандидат за Божията работа. Не ограничавай избора на Бога, който имаше нужда само от едно магаре, за да предаде на Валаам, отпадналия пророк, провокиращо мислите и задвижващо душата послание. Заекващият език на Мойсей и тоягата в неговата ръка бяха всичко, от което Бог се нуждаеше, за да издигне велик избавител на израилевите чедра. Той се нуждаеше само от един "цивилен" тийнейджър – Давид, за да сложи край на хвалбите на Голиат. Спомнете си за Петър и за някои от апостолите на Христос, върху които легна бремето на ранната Църква и разпространението на евангелието, че те бяха **"неграмотни и неучени човеци"** (**Деяния 4:13**). Той може да те използва в твоето поколение, ако само Му се довериш напълно и предадеш всичко на Него.

СИЛАТА ЗАД РАЖДАНЕТО НА ХРИСТОС (Лука 1:34-35,37; Матей 1:20)

Христос беше роден посредством Святия Дух. За Мария, тази Бого-вдъхновена възможност, беше загадка. Тя удивено възкликна: **"Как ще бъде това, тъй като мъж не познавам?"** (**Лука 1:34**). Последвалият отговор на ангела за ролята на Святия Дух и за **"силата на Всевишния"** в настъпилата мистерия, беше успокояващо откровение. Веднага тя разпалено откликна: **"...нека ми бъде според както си казал..."**. Святият Дух е съзидателната Сила на Бога, Който трансформира изговореното Слово в действителност. Той беше при сътворението **"А земята беше**

пуста и неустроена; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата. И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина” (Битие 1:2-3).

Въпрос 5: Обясни ролята на Святия Дух в живота и служението на вярващите днес.

Всепроникващото влияние на Святия Дух в живота на вярващия ще оживотвори тленната му плът и ще го упълномощи за успешно служение. Неговото въздействие преобръща всички случаи на доказана невъзможност в добро.

ЦЕЛТА НА ХРИСТОВОТО РАЖДАНЕ И ПОЛЗИТЕ ОТ ТОВА (Лука 1:31-33; Матей 1:21; 1 Йоан 3:8; Лука 1:45; Марк 9:23; Евреи 11:1-6)

Въпрос 6: Изброй и обясни главните цели на Христовото въплъщение.

Причината, поради която Исус дойде в човешко тяло, не е трудна за разбиране. **Първо:** да разкрие Бог на грешното човечество. Захарий говори за Него като **“зора свише”**, който идва да даде светлина на ония, които са в тъмнина (**Лука 1:78-79**). Симеон се изрази по подобен начин (**Лука 2:32**); докато значението на ‘Емануил’ потвърждава същото (**Матей 1:32**). Нещо повече, това беше и посланието на евангелиста, който изяви, че познанието на Бога сега става по-ясно чрез идването на Словото в плът (**Йоан 1:14,18**). **Второ:** Той дойде, за да осъществи Божия план за спасението на човека. Преградите на човешката греховност и безпомощност бяха премахнати при идването на Всемогъщия в човешка форма. **Трето:** да прояви превъзходство. Бог стана човек и роди цар (**Матей 2:2**), за да управлява Якововия дом завинаги (**Лука 1:33**).

Въпрос 7: Как можем да извлечем полза от въплъщението на Исус?

Имаме нужда от колеблива вяра, за да успеем да ходим с Бог, Който се наслаждава да **“повиква в действително съществуване онова, което не съществува”** (**Римляни 4:17**). Не е чудно, че Елисавета говори с Мария за необходимостта от изявяването на такава вяра и за неизменните резултати от нея: **“И блажена е тая, която е повярвала, че ще се сбъдне казаното й от Господа”**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	2-3	1 Летописи	15-16
Вторник	..	4-5	..	17-18
Сряда	..	6-7	..	19-20
Четвъртък	..	8	..	21-22
Петък	..	9-10	..	23-24
Събота	..	11-12	..	25-26
Неделя	..	13-14	..	27-28

Стих за запомняне: "А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си малък за да бъдеш между Юдовите родове, от тебе ще излезе за Мене Един, Който ще бъде владетел в Израиля, Чийто произход е от начало, от вечността" (Михей 5:2)

Текст: Лука 2:1-52

Изучаването на раждането на нашия Господ Исус Христос и събитията около него ни водят към едно от удивителните доказателства на истинските пророчества, а именно, тяхното точно изпълнение.

Прецизното изпълнение на пророкуваното стотици години по-рано раждане на Христос е невероятно доказателство за Бого-вдъхновеността на Библията. То също ни служи като място, където се закотвя надеждата на вярващите и на света изобщо. **"Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда"** (Римляни 15:4).

Въпрос 1: Защо раждането на Христос е уникално в Библията?

БОЖИЯТА НАМЕСА В ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ОКОЛО РАЖДАНЕТО НА ХРИСТОС (Лука 2:1-3; Битие 49:10; Исаия 7:14)

Според нашия текст, Христос се роди във време, когато Израел беше под Римско господство, при управлението на императора Цезар Август, който е царувал от 29г. пр.Хр. до 14г. сл.Хр. Двадесет и шест години преди раждането на Христос, военачалника на Рим, Помпей, превзе Ерусалим, приготвяйки основата за изпълнението на отдавна пророкуваните събития около Христовото раждане, без да знае за тях.

И поради това, че Израил тогава беше под Римска власт, декрета на Цезар Август за преброяване на населението, засегна Мария и Йосиф. **"И тъй, отиде и Йосиф от Галилея, от града Назарет, в Юдея, в Давидовия град, който се нарича Витлеем, (понеже той беше от дома и рода Давидов)"** (Лука 2:4). Всичко това ни заставя да замълчим и да се възхитим от сръчността на Божия пръст, с който се чертае лъкатушещия път на човешката история според това, което е пророкувано вече в Писанията. Девицата зачена чрез силата на Святия Дух **(Исаия 7:14; Михей 5:2)**. Без никакво намерение от страна на Мария да роди Христос във Витлеем (понеже тя живееше в Назарет), и още по-малко намерение от страна на Цезар Август да изпълни пророчеството на Михей (Михей 5:2), имперският декрет доведе Мария и Йосиф във Витлеем на определеното време. Наистина **"...Всевишният владее в царството на човеците и го дава комуто ще"** (Даниил 4:25).

ИЗРЕЧЕНОТО ОТНОСНО СПАСИТЕЛЯ (Лука 2:8-20; Матей 1:21; Изход 3:1-10; Съдии 6:11-14; Матей 11:29)

В резултат на императорския декрет, Витлеем беше толкова препълнен, че единственото място за пренощуване, което можеше да намерят Мария и Йосиф, беше един обор. **"И роди първородния си Син, пови Го и положи Го в ясли, защото нямаше място за тях в гостилницата"** (Лука 2:7). Това, че Бог избра

бедността на обора за раждането на Месия е урок по себеунижение и смирение, който не бива да бъде пропуснат от днешните вярващи. **"Защото, чрез дадената ми благодат, казвам на всеки един измежду вас, който е по-виден да не мисли за себе си по-високо, отколкото трябва да мисли, но да разсъждава така, щото да мисли скромно, според делата на вярата, които Бог е на всекиго разпределил"** (Римляни 12:3). Верен на принципите Си, по време на Своето земно служение, Господ Исус Христос се отличи с доброволно себеунижение и ни каза: **"Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си"** (Матей 11:29).

Важно е също да отбележим, че първото известие за раждането на Христос не беше дадено на религиозните водачи в Ерусалим, а на обикновените овчари, пасящи овцете си по полето. Бог често призовава и говори на хората там, където е всекидневната им работа, както говори на Мойсей (**Изход 3:1-10**) и Гедеон (**Съдии 6:11-14**).

Въпрос 2: Въз основа на предреченото от ангела за Христовото раждане, каква е надеждата и ползата от неговото раждане за всички човеци и как могат да бъдат реализирани те?

Ангелът каза: **"благовестявам ви голяма радост"** – раждането на **"Спасител, Който е Христос Господ"** (Лука 2:10-11). Тук забелязваме, че спасението се намира в Личността, а не в някои религиозни символи на вярата или учения. От изказването на ангела научаваме, че Христос беше роден Спасител – факт, който беше отразен в името му още преди да беше роден: **"Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус {Спасител}; защото Той е Който ще спаси людеите Си от греховете им"** (Матей 1:21). На овчарите им беше казано, че Исус е **"Христос Господ"** (стих 11). Той е **"Христос"** – помазаният от Бог, Месията на света, и **"Господ"**, защото Бог беше изявен в плът. Според ангела, важността на тази добра вест **"ще бъде за всичките люде"** – не само за юдеите, защото Той трябваше да бъде **"Светлина да просвещава народите, и слава на Твоите люде Израил"** (стих 32). Събитието беше с толкова безпрецедентни и величествени последствия, че ангелът прослави Бога и поздрави човеците поради идването на Божието спасение, което Той е **"приготвил пред (лицето на) всички люде"** (КJV Лука 2:31). Вестта от ангела беше последвана от ангелски войнства, всички хвалеци и прославящи Бога, Който, изпращайки Месия, изяви добрата Си воля към човеците. Както извести ангелът, Бог, чрез Спасителя, се помири с човеците, като уби враждата причинена от греха. Веднъж щом бъде възстановен мира с Бога, ще имаме мир с нашите съвести и мир с близките си хора. Не е ли наистина учудващо, че събитие, което толкова много развълнува небесните войнства, може да бъде нещо толкова незначително за тия, които реално могат да имат полза от него.

ПРЕДСТАВЯНЕТО НА ХРИСТОС В ХРАМА (Лука 2:21-24; Битие 17:12-13; Колосяни 2:11,13; Галатяни 4:4-5; Левити 12:1-4)

Три различни религиозни обичая по закона бяха спазени от уважение и от Христос, и от майка Му Мария. Първият беше обрязването на Христос. Това, според Мойсеевия закон, ставаше на осмия ден. То е взето от завета на Авраам с Бога (**Битие 17:12-14**). Вторият ритуал беше очистването на Мария. Третият касаеше представянето на Исус в храма в Ерусалим. Бог беше заявил, че първородните синове са Негови (**Изход 13:2**). По-късно, племето на Левий беше отделено, за да служат като свещеници (**Изход 28:1-2**). Мария и Йосиф, при посвещението на Христос в

храма, се подчини на тази заповед. Като християни, ние трябва да посвещаваме децата си на Бога.

Въпрос 3: Какъв урок научаваме от представянето на Христос в храма?

Симеон, **"човек ... праведен и благочестив"**, на когото Бог беше обещал да не види смърт, **"докле не види Христа Господен"**, беше заведен от Святия Дух в храма (Лука 2:25-27). В неговото пророкуване той описва Христос като Божието спасение. Тук отново виждаме, че Божието спасение е в Личността на Исус Христос. Христос също е описан и като **"утехата на Израила" (стих 25)**. Точно както това се случи на поробения Израел, така и всеки индивид, доведен до отчаяние под натиска и властта на злите сили, може да намери своето утешение и избавление в Христа. **"...Затова се яви Божият Син, да съсипе делата на дявола" (1 Йоан 3:8)**. Симеон беше описан като праведен и благочестив. В противовес, днес има хиляди, ако не и милиони, които казват, че чакат Господното завръщане, а , а живота им не може да бъде описан като праведен и благочестив, а напротив – като нечестив и светски. Изпълнен с неизразима радост, Симеон отговори на Бога: **"Сега, Владико, отпущаш слугата Си в мир ... Защото видяха очите ми спасението" (Лука 2:29-30)**. Подобно на Симеон, всички, които са новородени, могат да се изправят пред смъртта без страх.

Въпрос 4: Защо Исус остана назад след празника на Пасхата?

УРОЦИ ОТ ДЕТСКИТЕ ГОДИНИ НА ХРИСТОС

(Лука 2:40-52; Псалми 127:3; Марк 7:10; Ефесяни 6:1,3; 2 Летописи 20:13)

Скритата в Бебето Христос слава на Единородния Божий Син започна да се изявява при първото посещение на Христос в Йерусалим на дванадесет години. Поводът беше празникът на Пасхата. **"И когато Той беше на дванадесет години, като отидоха по обичая на празника" (стих 42)**. Утешителен за всички членове на християнските семейства е фактът, че Христос, нашият любящ Спасител, премина през всички нормални периоди на физическо, интелектуално и социално развитие от бебе, през юношество чак до зрял мъж. Въпреки, че беше свободен от недостатъците, които загрозяват останалите хора на всеки един от тези етапи, Той може да ни съчувства във всеки период на растежа ни, било като родители или деца. Докато растеше, по отношение на ума, Христос беше пълен с мъдрост. Той не само беше изучил всичкото общоизвестно знание по неговото време, Той също растеше и в мъдрост, което е практическо приложение на знанието в житейските ситуации. Духовно, Христос растеше и ходеше в близко общение със Святия Дух, напълно разчитайки на Него. Той изучаваше Старозаветните писания, като прекарваше много време в молитва и се наслаждаваше да върши волята на Отца Си.

Относно Неговите земни родители ние научаваме **(стих 41)**, че те **"ходеха всяка година в Ерусалим за празника на пасхата"**. Въпреки, че пътуването до Ерусалим беше дълго, а те не бяха богати и не можеха лесно да си позволят да платят цената на пътуването, все пак, те **"не преставаха да се"** с Божиите хора **(Евреи 10:25)**. Мъдрите родители, които се грижат за духовното си израстване и за духовното израстване на децата си, няма да бъдат прилежни само в светския си бизнес; те също трябва да бъдат пламенни за духовните неща, бидейки редовни и точни при богослуженията. Това, заедно с редовно Семейно Посвещение (Тихо време), ще помогне всички членове на семейството да бъдат изградени интелектуално и духовно, всеки в съответствие с възрастта си.

Въпрос 5: Как може някой, който е изгубил общение с Христос, да го възстанови?

След празника **"Момчето Исус остана в Ерусалим, без да знаят родителите Му"** (стих 43). Това не е защото Христос мразеше условията и атмосферата в Своя Си дом, както някои деца от християнски семейства днес. По-скоро, Той искаше да напомни на родителите Си, че има Баща в Небето, на Когото дължи най-висша лоялност и подчинение. Той съвсем не приличаше на някои младежи от нашето време, които могат да се намерят на всяко друго място, но не и в дома на Бога.

След няколкодневно пътуване, Мария и Йосиф откриха, че Исус не беше измежду роднините им, както предполагаша. В днешното забързано и напрегнато време, ние можем да продължаваме напред, предполагайки, че Исус се движи с нашата компания, когато, всъщност, сме загубили контакт с Него чрез неизповядани грехове и пренебрегване на духовните си задължения. Ако е такъв случаят, трябва да се върнем там, където общението се е прекъснало, и тогава да изповядаме и да изоставим нашите грехове. **"Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли че Христос е във вас, освен ако сте порицани?"** (2Коринтяни 13:5). Освен това, ония, които възстановяват изгубените си преживявания и утеха в Христа, трябва да се връщат към Божия дом и Неговото Слово с увереността на вярата. **"Върнете се при Мене, и Аз ще се върна при вас, казва Господ на Силите"** (Малахия 3:7).

Като се върнаха в Ерусалим, Мария и Йосиф **"Го намериха в храма, седнал между законоучителите, че ги слушаше и ги запитваше"** (стих 46). Въпросите и поведението на Исус като дете между законоучителите беше далече от високомерие или снизходителност. Християнството не учи детето да бъде грубо, въпреки, че може всъщност да знае повече, отколкото възрастните край него. Никакво знание или разбиране не може да освободи сина или дъщерята от задълженията им да уважават биологичните си или духовни родители.

Накрая, Христос **"слезе с тях, и дойде в Назарет, и там им се покоряваше"** (стих 51). Христос още веднъж се върна към скромния живот в Назарет и се покоряваше на Мария и Йосиф. Покорството и послушанието на родителите е задължение. Исус, нашият Господ и Спасител, остави на всяко Божие дете пример, който да бъде последван.

Въпрос 6: Спомени някои важни уроци, които научихме от бързия преглед на детските години на нашия Господ Исус Христос.

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	15-16	1 Летописи	29
Вторник	1 Коринтяни	1-2	2 Летописи	1-2
Сряда	..	3-4	..	3-4
Четвъртък	..	5-6	..	5-6
Петък	..	7	..	7-8
Събота	..	8-9	..	9-10
Неделя	..	10-11	..	11-12

Стих за запомняне: "...както е писано в книгата с думите на пророк Исаия - Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя за Господа, прави направете пътеките Му..." (Лука 3:4)

Текст: Лука 3:1-38

В нашият текст Лука използва историческо събитие, а именно царуването на римски император и неговите подвластници (**Лука 1:1-2**), за да датира началото на служението на Йоан Кръстител. Историята е описание на определени минали събития, от които сегашните и бъдещи поколения могат да извлекат полза. Тя работи с факти и имена и е едно от основните доказателства, които подкрепят истинността на писанията, върху които почива нашата вяра и надежда като християни. Библейското описание в нашия текст не е измислица, то почива на определени исторически събития.

Служението на Йоан Кръстител започна в един определен исторически момент, когато израилтяните бяха подчинени на Цезар Тиберий, третият от дванадесетте владетели на Рим. Император Тиберий, който дойде след Август, вече петнадесета година властваше жестоко и подтискаше Божиите хора. Както винаги, израилтяните бяха поробени под властта на Рим поради грях. Те някога победиха езическите царства, но сега те бяха победени. Онези, които живеят победоносен християнски живот днес, трябва да бъдат внимателни, да не би да станат грешници утре и заради това да попаднат в плен. Онези, които са веднъж спасени от греховете си, не са завинаги спасени. **"Така щото, който мисли, че стои, нека внимава да не падне"** (**1 Коринтяни 10:12**). Така подтиснати, те се нуждаеха от Спасител, Който да ги освободи от политическото робство.

Като израилтяните, всеки грешник е роб на греха и Сатана. Исус описва жалкото положение и пленничество на грешниците в **Йоан 8:34** като подчертава за яснота: **"Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, слуга е на греха"**. Святият Дух също потвърждава робството на грешника (**Ефесяни 2:1-2; 1 Йоан 3:8**).

Пленът на израилтяните доведе до измяната на божествената заповед за първосвещеничеството, дадена им от Бога. Службата на първосвещеника трябваше да бъде доживотна. Обаче Анна, първосвещеника, беше свален след превземането на териториите на израилтяните от Рим. Това павира пътя за поставянето на Каиафа, друг първосвещеник – решение, което беше диаметрално противоположно на директната Божия заповед винаги да има само един първосвещеник. Това беше пълно светотатство и престъпване на Божия закон. Дяволът винаги ще променя Божият план за всеки, който успее да плени чрез грях.

Въпрос 1: Какъв урок могат да научат грешниците, отстъпниците от вярата и вярващите от пленничеството на израилтяните в тяхната собствена земя?

БИТИЕТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ (Лука 3:2-3,12; Матей 21:25; Марк 1:4; Лука 7:29; Матей 3:1-2,6; Деяния 10:37; 13:24; 19:3)

Служението на Йоан беше задвижено от Бога. Бог го призова и го упълномощи във време, когато в земята на Израил царуваше беззаконие. Въпреки, че Йоан трябва да е разбрал от родителите си за загадъчните обстоятелства около неговото раждане и за работата, която той трябва да свърши за Бога, Той чакаше търпеливо за Божият призив и упълномощаване. Той знаеше, че **"никой не взема на себе си тая почит, освен когато бъде призван от Бога, както бе Аарон"** (Евреи 5:4). Ония, които хукват в служение без да чакат Божия призив и Божието време, се предават на всякакво зло в святото име на Бога и, окончателно, се провалят. **"А твърдостта нека извърши делото си свършено, за да бъдете свършени и цели, без никакъв недостатък"** (Яков 1:4).

Въпрос 2: *Обясни как Йоан Кръстител започна своето служение и какви са уроците, които научаваш от това.*

Има някои полезни уроци, които можем да научим от призоваването на Йоан Кръстител.

Първо: словото не дойде към главните свещеници, но към Йоан. Пастори, дякони и водачи, които са загубили общението си с Бога, трябва да се покаят и да търсят Божията прошка и възстановяване.

Второ: словото дойде към Йоан в пустинята. В чакане на задвижващата заповед от Бог, Йоан се отдели от грешното общество и широко разпространената светщина по неговото време. Той живееше дисциплиниран живот, без да се самоизтъква, и избираше храната и облеклото си. В неговия живот мощно се изявяваше благодатта на себеконтрол и на доволство, в каквото и състояние да се намираше. Той със сигурност беше усвоил изкуството да размишлява, да общува и да чува от Бога, тъй като той не се съмняваше кой говори или откъде идва словото (**1 Царе 3:1-10**). Християнските работници и водачи трябва да поддържат живот на преданост и непрекъснато общение с Бога, преди да достигнат другите.

Трето: призивът от Бога поставя отговорност върху призивания, не да си остане насаме с призиванието, а да излезе навън при грешниците и да им проповядва благата вест. Йоан се покори на Господа, придвижен от общение към упълномощаване – **"по цялата страна около Иордан"** (Лука 3:3). Йоан излезе да проповядва покаяние на народа в **"Ерусалим, цяла Юдея и цялата Иорданска околност"** (Матей 3:5). Това отхвърля вярванията на някои християни, че личното благовестяване е небиблейско; защото онези, които Бог е призвал към спасение, определено ще бъдат спасени, дори и да не бъдат достигнати. И преди, и след Кръста, личното благовестяване беше заповядано и практикувано от Христос и Неговите последователи (**Йоан 4:7-42; Матей 28:19-20; Марк 16:15; Деяния 1:8; 8:4,30-37**). Отговорност на всички християни е да полагат усилия, за да спечелят изгубените души.

ОБХВАТА И ЦЕЛТА НА ЙОАНОВОТО СЛУЖЕНИЕ (Лука 3:4-6; Исаия 40:3-5; Малахия 3:1; Матей 11:10; Лука 1:15-17,76-79)

Съгласно Писанието, Йоан дойде:

(1) за да приготви пътя на Господа (**Лука 3:4**);

(2) за да проповядва спасение на хората и опрощаване на греховете им, приготвяйки ги за диспенсацията на изобилната благ одат (**Лука 1:77;3:3**);

(3) за да обърне много от израилевите чеда към Господа, техния Бог (**Лука 1:16**);

(4) за да кръщава във вода всеки, който показва доказателство за покаяние (**Матей 3:11**);

(5) за да ги научи на мъдрост и справедливост, за да могат да живеят в мир помежду си (**Лука 1:17**);

(6) за да подготви хората за Господа – дългоочаквания Месия (**Лука 1:17**);

(7) за да насочи хората към Месия, Божия Агнец, Който носи греха на света (**Йоан 1:29,36; 3:28**). Йоан започна и продължи служението си, фокусирайки се върху тези божествени заповеди. Той беше покорен да поеме служението си; да проповядва цялото Божие Слово на хората.

Проповядването на Йоан привличаше хората към Бога, както се виждаше от множеството души, които **"излизаха при него Ерусалим, цяла Юдея и цялата Йорданска околност, и се кръщаваха от него в реката Йордан, като изповядваха греховете си"** (**Матей 3:5-6**). Ако и твоето мисионерско поле да е като пустиня в сравнение с Йоановото, ти можеш да бъдеш плодоносен там.

Въпрос 3: Какво е покаяние? Кой е годен за водно кръщение според Божието Слово?

Йоан кръсти новообърнатите от греховете си във водите на Йордан. Покаянието от греховете предшества кръщението. Онези, които се кръщават, са изповядали греховете си и са се отказали от тях (**Матей 3:6; Марк 1:5**). Бог изисква покаяние от всички грешници и вероотстъпници. Покаянието, т.е. съзнателното обръщане от греховете и Сатана към Бога, е заповед от Бога към всеки човек (**Езекиил 14:6; 18:30**). И Христос, и Писанието наблягат на него (**Матей 9:13; Марк 2:17; Лука 5:32; Деяния 3:18-19,26; 11:18**). Господ заповядва на Своите последователи да го проповядват; и покаянието стана центъра на благата вест. Когато някой се покае от всичките си грехове и прояви спасителна вяра заместващата жертва на Христос на кръста, начинът му на живот и поведението му се променят и той започва да дава плодове на праведност (**Галатяни 5:22-23**).

Йоан очакваше тези плодове и се учудваше, че някои реагират неподходящо на благата вест и идват да се кръщават без да се покаят. Той не пощади непокаяните, които идваха за кръщение – той ги порица. Така че, ако ти си кръстен преди каквото и да е доказателство за покаяние, кръщението ти не е библейско. Няма никъде записано в Библията, че са били кръщавани малки деца, нито пък, че при кръщението е била поръсвана вода върху някой от повярвалите.

Служението на Йоан Кръстител осигурява връзката между Стария и Новия Завет. Бидейки последният старозаветен пророк, той видя Месия и Го посочи на хората, готови за Неговото идване. Служителите на евангелието трябва да бъдат мост между старите и подрастващите християнски работници, водачи и членове, за да се осъществи физическото и духовното нарастване на църквата.

ПРОПОВЕДТА ЗА ПРИНАСЯНЕ НА ПЛОДОВЕ (Лука 3:7-9; Матей 3:7-10; Йоан 15:1-8; Тит 3:8)

Йоан стратегически се разположи на уединено място по бреговете на Йордан, за да утвърди спечелените новоповярвали, както и да спечели нови. Там той можеше да разпознае хората в множеството, които първоначално не бяха се покаяли, но все пак, по-късно, идваха за кръщение при него, вероятно след размишление върху неговото изявление за надвисналата опасност над непокаяните се. Той се обърна към тях с комбинация от въпрос и проповед (**Лука 3:7-8**). Тези юдейски множества идваха да

се кръстят от Йоан, парадирайки с техните външни предимства, вместо вътрешната промяна, която проповядваше Йоан. Те биваха остро изобличавани и им се проповядваше да принасят плодове на покаяние, иначе рискуваха да останат негодни за кръщение и за Божието Царство. Той ги предизвика да обърнат внимание на Божиата сила и способност да издигне деца даже от камъни, които да се радват на духовните благословения на благодатта Му чрез вяра, а не на външни предимства.

Духовното усамотение е добро, но не всички в християнските събрания са новородени. Правилното разбиране на слушателите ни, ще ни помогне да проповядваме евангелието по-ефективно. Новоповярвалите трябва да бъдат обучавани да принасят плодове, достойни на покаянието им. Същото се споменава и като добрите дела, които следват спасението (**Тит 3:8**).

Йоан Кръстител посочи на слушателите си пагубните последствия на духовното безплодие (**Лука 3:9**). Бог описва израилтяните като Неговите дървета или като приятна градина (**Исая 5:7**). По този начин Йоан изявяваше на множествата, че съда е близо до тях, ако те, като живи и приятни на Бога насаждения, имащи привилегията да се радват на Божието снабдяване и благодат, не принасят плодовете на правдата. Той не смекчи думите, нито промени посланието, заради присъствието на множествата. Нито се поколеба да говори за съда пред самите фарисеи. Какъв урок за служителите, които променят истината, плашейки се да изявят цялото Слово на Бога или се забъркват с онези, които отхвърлят древни библейски истини! Верният служител трябва да остане непреклонен и непоколебим в изявяване на истината. Вярващите трябва да положат усилие, за да принасят плодове на правда за Божиата слава и за съграждане другите членове на Христовото тяло. Онзи, който отказва да принася плодове на праведност рискува да бъде отсечен от Бог и да бъде наказан завинаги в ада.

БЛАГОЧЕСТИВИ НАПЪТСТВИЯ ЗА ИСТИНСКИ ТЪРСЕЩИТЕ (Лука 3:10-14; Деяния 9:6; 16:30-31)

Един от бележите, по който се познава истински търсещия Божието спасение, е задаването на правилните въпроси. Тук хората, бирниците и войниците, които бяха докоснати от животопроменящото послание на Йоан, попитаха: **"какво да правим?"** (**Лука 3:10,12,14**). Те осъзнаха, че са далеч от изискванията на закона за техния морален и социален живот, ясно описани от посланието и самия живот на Йоан. Съвестта им се пробуди за правдата. Те не бяха като фарисеите и законниците, които задаваха въпросите си, за да впримчат някого. Нито бяха като някои лукави християни, които задават въпроси в религиозните събирания, за да намерят грешка или да zlepоставят служителя на евангелието.

Въпрос 4: Какъв урок могат да получат съвременните християни от поведението на Йоан и неговите отговори на зададените му въпроси от трите групи вярващи?

Ловците на души трябва да посещават новоповярвалите и да отговорят на въпросите им, които могат да причинят съмнения и отстъпване. Служителите трябва да се научат как да отговарят подходящо на вярващите, които искрено търсят духовните истини. За тази цел, те трябва да се научат да бъдат **"одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината"** (**2 Тимотей 2:15**). Йоан даде наставления за праведен живот на три различни групи хора, които зададоха един и същи въпрос по различни начини. Отговорите му бяха също три, съобразени с конкретните им занятия, проблеми и нужди. Той не само ги събуди за праведността, но също и ги научи какво да правят.

Йоан учеше хората на милосърдие. Бог е любов и всички, който Го познават, трябва да се обичат един друг. Той ги учеше да споделят техните земни притежания, за да облекчат страданията на други, които се нуждаят от храна и дрехи (**Лука 3:11**).

От бирниците се изискваше да осигуряват социалната справедливост. Йоан им заръча: **"Не изисквайте нищо повече от това, що ви е определено"** (стих 13). Те не трябваше да използват символа на политическата и юридическа власт, за да потискат другите чрез грабителство или експлоатация. Като правителствени служители в ония дни, те не трябваше да използват събраните суми за лично облагодетелстване, като не превеждат дължимите суми към съкровищницата (**1 Тимотей 6:9-11**). Това е ясно послание за всеки, който по достойнство е натоварен с материална отговорност, било в светските или духовни си ангажименти. Той не трябва да мами, а да бъде верен на неговите работодатели.

Накрая, Йоан посъветва войниците да обичат мира, да говорят истината и да са доволни със заплатите си (**Лука 3:14**). Начинът на живот на непокаяните се войници и днес се описва с думата "смущение". Това се извява в грубо отношение към цивилните, с което те съгрешават срещу Бога. Войниците се предполага да защищават националната сигурност и суверенитета на страната. Ако те започнат да обвиняват хората фалшиво и да използват униформите си, за да потискат беззащитните цивилни – това е неправда. Войниците трябва да контролират техния нрав, дори и да са недоволни от техните заплати. Те не трябва да обръщат своята агресия към бедните цивилни или да причиняват каквото и да било цивилно или военно смущение в обществото. Отбележете, все пак, Йоан не осъди светската ангажираност на бирниците или войниците, защото тя сама по себе си не е грешна. Мързеловата ръка противоречи на святото сърце (**2 Солунци 3:10, 12**). Трудолюбивата ръка в комбинация с безбожен характер е бедствие.

ВЪЗВЕЩАВАНЕ НА ПЪРВОТО ИДВАНЕ НА ХРИСТОС И НЕГОВОТО КРЪЩЕНИЕ (Лука 3:15-18,21-22; Матей 3:13-17; Марк 1:9-11; Йоан 1:33)

Йоан, **"...глас на един, който вика в пустинята"**, ставаше все по-силен в проповядването и поучението. Чрез последователно изпълнение на дадената му от Бога задача да обърне хората към Господа, някои престъпници бяха морално укрепени; хората с нисък морал или бедните по дух бяха издигнати до почит чрез висока нравственост; докато високоумните и себеправедни фарисеи останаха без почит. Тези преобразования, плюс святият начин на живот на Йоан, провокираха някои святи разсъждения и очаквания измежду хората, относно чакания Месия. Те виждаха в Йоан ходенето и работенето на Месия и мислеха, че той е Помазаникът. Като християни трябва да осъзнаем, че ние можем чрез свят и Христо-подобен начин на живот, да насочваме хората към Христос и да печелим дуци за Него много повече, отколкото чрез нашето служение.

Като верен вестител на първото идване на Христос, Йоан заяви пред народа, че той не е Месия. Това послание отговори на въпроса в сърцата им за самоличността на Йоан. Нашето послание не трябва да оставя никакво съмнение относно нашата самоличност в умовете на нашите слушатели. Ние сме безполезни слуги; Той е Спасителят на света. Боговдъхновеното послание, правилно проповядвано, ще подреди много пъзели в умовете на нашите слушатели и така ще намали нуждата от съветване, което също е наш дълг като христови работници и служители. Трябва да се поучим от смирението на Йоан (**Лука 3:15-16; Йоан 3:27-31**), за да не се възгордяваме като служители. Бог ни е дал задача да издигаме Христос като Спасител на света. Ако започнем да проповядваме друго благовестие, издигащо нас самите, и да си вземаме от славата и почитта, принадлежащи единствена на Христос,

ние поемаме по пътя на сигурна погибел. Отбележете, че дори роднинската връзка на Йоан с Христос не можа да му създаде такива предразсъдъци, които да отклонят погледа му от божествеността в Личността на Христос.

Йоан разкри, като пророк, че Исус е:

(1) Този, Който кръщава със Святия Дух и с огън;

(2) Този, Който осветява и желае да очисти стадото Си, и

(3) Този, Който ще съди целия свят. Достатъчно е да кажем, че Йоан изяви самоличността на идващия Месия, най-малко като даде ясно да се разбере, че не е той.

Той със сигурност изговори много повече проповеди за личността на Христос, които не са записани. Но докато Йоан говореше за Него, Самият Исус дойде при Йоан да се кръсти. Тогава Йоан изяви, че Това е Божият Агнец, Който носи греховете на света. Господарят изявява Себе Си, когато е проповядван вярно; много по-често при ловенето на души, отколкото в църквата.

Преди първото идване на Месия, в Израел цареше пълно беззаконие и страната беше поробена. Така също, преди Второто идване на Христос, мерзостта, която докарва разрушение, ще се настани в самия храм. Затова служителите, като Йоан, трябва да проповядват, за да приготвят грешниците да приемат Христос, а светиите – за грабването.

Въпрос 5: Какво е значението на Христовото кръщение?

Исусовото кръщение е значимо по много начини.

Първо: Той прие водно кръщение, за да изпълни всичко, което е право.

Второ: Това стана, за да се идентифицира с хората.

Трето: То беше небесно одобрение на Йоановото служение – че Бог го изпрати.

Четвърто: То потвърди човешката природа на Исус – не че имаше нужда да изповяда и да се покае от греховете си, а като свършен човек, Той трябваше да се покори на божествената заповед.

Пето: Това беше подготовка за Неговото земно служение, на което се положи началото. От всичко това научаваме, че Исус одобрява и благославя всяко водно кръщение, извършено съгласно Писанията.

След кръщението на Исус, **"Светият Дух слезе върху Него в телесен образ като гълъб, който казваше: Ти си Моят възлюбен Син; в Тебе е Моето благоволение"** (Лука 3:22).

Кръщението на Исус в Святия Дух, както и Гласът и думите от небесата, Който Той чу са решаващи за нашата християнска вяра. Тук ние виждаме три различни личности: Исус, Синът на Бога; Святия Дух; и Отец, Който проговори от Небесата на Своя Син на земята. Тук виждаме благословеният, Триединен Бог да работи чрез вечния Син за изкуплението на човека. Въплъщението на Сина, Исус Христос, за да бъде изкупен човека, беше угодно на Бог Отец.

Христос, Който Сам беше кръстен в Йордан, учеше, че водното кръщение, по правило, трябва да бъде направено чрез потапяне в името на Отца, и на Сина, и на Святия Дух (**Матей 28:19**). Водното кръщение чрез потапяне е символ, че сме умрели за греховете, както Христос умря и се погребваме с Него, а после възкръсваме за нов живот с Него, както Той е възкръснал (**Римляни 6:3-5; Колосяни 2:12**). Спасението не идва чрез водното кръщение, а по благодат, чрез вяра в изкупителната кръв на Исус Христос (**Ефесяни 1:7; 2:8-9; 1 Йоан 1:7,9; Евреи 9:22; Матей 26:28; Йоан 1:12; 3:16-17**).

УСПЕХЪТ НА ЙОАН И ЗАТВАРЯНЕТО МУ В ТЪМНИЦА
(Лука 3:19-20; Марк 6:15-29; Матей 14:3-12; Лука 7:19-29;
Филипяни 1:29; 2 Тимотей 3:12)

Йоан беше пламенен, ревностен и практикуващ проповедник на Словото. Той проповядваше покаяние, кръщаваше новообърнатите и ги поучаваше как да живеят благочестив живот в обществото. Това е същината на евангелието (**Тит 2:11-12**).

Въпрос 6: Какви уроци научаваме от успеха на Йоановото служение?

Като християни, ние трябва да проповядваме евангелието с ревност и плам, като Йоан. Успехът на Йоан Кръстител в служението се корени в неговото покорство на божествената заповед, както и в непрекъснатото му общение с Бог. Йоан беше успешен, но смирен. Когато му се отвори голяма възможност за възгордяване, той каза за Христос: **"Той трябва да расте, а пък аз да се смаявам"** (Йоан 3:30). Един от неговите ученици, които последваха Христос, когато той им Го посочи като Божия Агнец, беше Андрей, брат на Симон Петър (Йоан 1:35-40).

Въпреки, че Йоан не направи никакво физическо чудо, той живя праведен и свят живот. Ирод се страхуваше от него, заради смелостта, с която изявяваше истината (Марк 6:20). И, накрая, той умря за истината, която отстояваше. Въпреки, че беше обезглавен (Матей 14:10), Писанието свидетелства, че Христос го почете (Матей 11:11; Лука 7:24-27).

РОДОСЛОВИЕТО НА ХРИСТОС
(Лука 3:23-28; Матей 1:1-17)

Родословното дърво на Христос, дадено от Лука, е различно от изброеното от Матей. Тъй като евангелието на Матей е насочено предимно към еврейска аудитория, той започва от Авраам, през Давид, до Исус. Така той доказва, че божествените привилегии на Божия завет с Авраам, са техни. Освен това, двукратното споменаване на Давид доказва божествения и царски произход на Христос. Докато Лука говори пред по-широка, говореща гръцки аудитория и затова е решил да проследи родословието от Самата Личност на Христос през Илий (тъста на Йосиф), Авраам и Адам до Бог. Така Лука доказва, че Бог и Исус са свързани с всички родове по земята, не само с юдеите. И че Неговото спасение е за всички хора; защото **"всяка твар ще види Божието спасение"** (Лука 3:6).

Също, по подразбиране, Лука показва боже твения произход на човека – че човекът беше създаден по Божия образ, но отпадна от благодатта. Последният Адам – Личността, с Която завършва всяко родословие – дойде, за да спаси всички от греховете, без значение на тяхната раса или традиции.

Въпреки, че тук Йосиф е споменат като **"син Илиев"** (Лука 3:23), той не може да му е биологичен баща по никакъв начин. В Матей 1:6 пише, че Яков роди Йосиф. Подразбира се, че Йосиф е зет на Илий (син по закон), който е баща на Мария и на свой ред потомък на Давид. Изглежда родословието на Лука през Мария идва да покаже, че Исус е от семето на жената. При грехопадението Бог заяви Своя вечен план за спасението на човека чрез раждането на Спасител от девица (семето на жената) и поражението на Сатана и злите сили чрез разпятието на Христос. Той каза: **"Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му нараниш петата"** (Битие 3:15).

Поучително е също да отбележим, че грехопадението дойде чрез покварата на жената, но Бог реши да изпълни Своя вечен план чрез потомството на обновената жена. Обновената жена, както и мъжът, има важна роля в изпълнението на Божия план на изкупление чрез Великото Поръчение. Ти ставаш полезна в Божията ръка и можеш да се реализираш като жена в Неговия план едва когато преживееш опитността на новородението. Както и да е, обожествяването на Мария, майката на Христос, или молитвите към нея, като посредник между Бога и хората, са светотатство и идолопоклонство, което се върши в някои религиозни кръгове. Христос е и посредник, и ходатай между Бога и човека.

Въпрос 7: Какво е духовното значение на Христовото родословие за християнската вяра и служението на жените?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	12-13	2 Летописи	13-14
Вторник	..	14	..	15-16
Сряда	..	15	..	17-18
Четвъртък	..	16	..	19-20
Петък	2 Коринтяни	1-2	..	21-22
Събота	..	3-4	..	23-24
Неделя	..	5-6	..	25

Стих за запомняне: *"И без противоречие, велика е тайната на благочестието: - Тоя, Който биде явен в плът, доказан чрез Духа, виден от ангели, проповядан между народите, повярван в света, възнесен в слава"* 1 Тимотей 1:16

Текст: Тит 2:7-10

Апостол Павел отдели време да настави Тит как да говори с различните категории хора в църквата за начина на живот, който се очаква от тях. Посланието му беше ревностно, остро и нагледно.

Резултатът от това беше, че апостолът предизвика Тит, пастор на църквата в Крит, да направи крачка и да сам да даде на другите пример, който да последват. Той, като служител на евангелието, трябва да има тази нравственост, за която проповядва. В противен случай с една ръка ще събаря онова, което години е градил с другата ръка.

Сякаш Павел казваше: "Тит, ти може да си динамичен, красноречив и убедителен проповедник, но ако твоята тежка работа по поучаване на здравето учение не е подплатена с пример в твоя собствен живот, проповядването ти няма да има ефект". Самият Павел цял живот се стремеше да следва този образец на поведение в служението си. Говорейки за своя живот, той каза на християните във Филипи: **"Братя, бъдете всички подражатели на мене и внимавайте на тия, които се обхождат така, както имате пример в нас"** (Филипяни 3:17).

Въпрос 1: Как мислиш, защо Павел беше толкова смел да дава такива наставления за примерен живот на Тит?

ПРИМЕР ЗА СВЕТА

(Тит 2:7-8; Матей 11:29; Деяния 20:35)

Апостол Павел отдаваше голямо значение на темата за християнския характер и почтеност. Той не даваше никаква или почти никаква възможност на онези, чийто живот беше диаметрално противоположен на тяхната изповед и поучение. Той живееше християнски живот и виждаше себе си като достоен за подражание пример. Той уверено свидетелстваше за Тимотей: **"А ти си последвал моето учение, поведение..."** (2 Тимотей 3:10). Неговото поведение беше в съзвучие с посланията му. Той знаеше, че Тит нямаше да има желаното влияние, ако не държеше добре пред светиите. **"Във всичко показвай себе си пример на добри дела; в поучението си показвай искреност, сериозност, здраво и неукорно говорене, за да се засрами противникът, като няма какво лошо да каже за нас"** (Тит 2:7-8)

Като се има предвид позицията на Тит в църквата, той трябваше да бъде пръв в практикуването на тези добродетели, ако очакваше от членовете на църквата си здравомислие, въздържаност, милосърдие, търпение и благочестие. Да наставляваш другите съответно със специфичните им отговорности е добро и похвално, но примерът на учителят е по-важен. Добрият живот трябва да съответства на добрата доктрина. Във всяко нещо Тит и, обобщено, всеки вярващ, трябва да показва себе си пример на добри дела. Хората имат навик да казват: "ние не сме свършени, затова и не можем да живеем свят живот". Това не е библейско. От всеки новозаветен вярващ се очаква да бъде свършен, както и Небесния му Баща е свършен (**Матей 5:48**).

Всеки християнин трябва да бъде пример на добри дела. Както знаем, добросъздечие е плод на Духа. Християните трябва да бъдат добри едни към други и към тези извън Църквата. Всичко, което вършим, трябва да има добра цел и да уважава доброто у другите. Вярващият трябва да е красив образец на добросъздечие по благодат.

Освен това, докато живее в чистота, Тит беше насърчен да проповядва цялото Слово на Бога. Изопачаването на Словото, както и лекомисленото Му и повърхностно излагане, нямаше да доведат до желанния резултат. По-скоро, неговото служение трябваше да бъде подчертано искрено, предано на целите и посветено на истината.

Призванието на Божия служител не е светско; то не е за да създаде товар на хората, а за да изяви славата на Бога и да Му даде почит. Нашето говорене трябва да е неукорно, свободно от склонното към грешки, човешко познание. Библейските истини трябва да бъдат обяснени с библейски термини и, доколкото е възможно, с библейски език.

По широчината и дължината на Павловите писания пробягва идеята да бъдем пример и за Църквата, и за света. В своето прощално писмо към ефесяните той казва: **"Във всичко ви показвах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Исуса, как Той е казал: *Поблажено е да дава човек, отколкото да приема*" (Деяния 20:35).** А на солунците пише: **"Понеже сами вие знаете, как трябва да ни подражавате, защото ние не се обходихме безчинно между вас..." (2 Солунци 3:7).** Исус Христос, най-великият Учител и Пример, също каза на Своите последователи да Го последват във всичко: **"Защото ви дадох пример да правите и вие както аз направих на вас" (Йоан 13:15).**

Въпрос 2: Защо християнските лидери трябва да бъдат в челния на почтенността ?

**ЖИВОТЪТ ЗА ПРИМЕР И РЕЗУЛТАТЪТ ОТ НЕГО
(Тит 2:5,8; Филипяни 3:17; Лука 20:20,26; Римляни 2:24;
2 Царе 12:14; 2 Петрово 2:2)**

"... за да не се хули Божието учение... здраво и неукорно говорене, за да се засрами противникът, като няма какво лошо да каже за нас" (Тит 2:5,8)

Добре е да проповядваш евангелието, да четеш Библия и да раздаваш брошурки и литература на другите, но нашият главен приоритет трябва да бъде изобразяването на Библията в нашия живот и поведение. Най-бързият начин да унищожим нашите проповеди и поучения е да им противоречим с живота си. Докато за проповядването използваме само час или два, то останалото време го прекарваме в живеенето на живота си. Нашите противници постоянно търсят нашия провал, за да ни се присмиват и да ни презират. Ето, затова апостол Павел посочи на Тит две причини, поради които вярващите трябва да живеят праведно (**стихове 5,8**).

Давид беше човек по сърцето на Бога, но понеже той се провали морално, даде възможност на Божиите врагове да богохулстват: **"Но понеже чрез това дело ти си дал голяма причина на Господните врагове да хулят, затова детето, което ти се е родило, непременно ще умре" (2 Царе 12:14).**

Опозицията в дните на Христос също беше, за да Го хване в нещо, за което после да Го обвини: **"И като Го наблюдаваха, пратиха издебници, които се преструваха, че са праведни, за да уловят някоя Негова дума, тъй щото да Го предадат на началството и на властта на управителя" (Лука 20:20).** Но те печално се провалиха (**стих 26**).

Нашият живот проповядва много по-мощно, отколкото нашите поучения и проповеди. Повечето от невярващите нямат Библии в домовете си, но могат да четат посланията ѝ в нас. Ако ние живеем верни на нашето призвание, скептиците няма да имат случай да хулят достойното име, с което се наричаме: **"Защото това е Божията воля, като правите добро, да затуляте устата на невежите и глупави човеци"** (1 Петрово 2:15). И окончателно, злите им твърдения ще останат безпочвени.

Въпрос 3: Какво е влиянието на благочестивия живот върху света?

УВЕЩАВАНЕ НА БЛАГОЧЕСТИВИТЕ

(Тит 2:9-10; Матей 16:24; Ефесяни 6:5-8; Евреи 3:1; 1 Петрово 2:21)

"Увещавай слугите да се покоряват на господарите си, да им угождават във всичко, да им не противоречат, да не присвояват чуждо, а да показват винаги съвършена вяръност; за да украсяват във всичко учението на Бога, на нашия Спасител" (Тит 2:9-10)

Тук апостолът дава указание на служителите във всички сфери да се покоряват на своите господари, съгласно Божията воля. Те трябва да служат на господарите си като на Господа. **"Не работете само пред очи като човекоугодници, но като Христови слуги изпълнявайте от душа Божията воля; и слугувайте с добра воля като на Господа, а не на човеци; понеже знаете, че всеки слуга или свободен, ще получи от Господа същото добро каквото върши..."** (Ефесяни 6:6-8). Те не трябва да крадат, но да издигат почтеността и верността, които да прославят Бога. Същият този съвет е приложим и за всеки служител на Христа.

Въпрос 4: Като Христови служители, какво трябва да е нашето поведение в служението?

Христос се нарече наш Господар: **"Но вие недейте се нарича учители, защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя. Недейте се нарича нито наставници, защото Един е вашият Наставник, Христос"** (Матей 23:8,10). Той ни избра, призова и ни даде заповед да се обичаме един друг (Йоан 13:35). Освен това, заповядано ни е да проповядваме благата вест на всяко създание (Марк 16:15). Като служители на Христос, трябва да отдадем волята, времето и цялата си същност на разположение на Бога, за да ги употреби както Той желае. Служителите на Христос трябва да Му се покоряват.

Христос остава нашият съвършен пример, подкрепящ и изявяващ библейското благочестие. Той е безупречно чистият Божий Син, достоен да Му подражаваме с цялото си сърце. **"Тогавя Исус каза на учениците Си: Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва"** (Матей 16:24). Въпреки трудностите, ние трябва да издигаме благочестивия живот над всичко друго. Светлината ни трябва да свети достатъчно силно, за да бъде прославно Божието име. **"Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки"** (1 Петрово 2:21).

Въпрос 5: Кой е нашият съвършен пример за благочестив живот и как можем да бъдем като Него?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	7-8	2 Летописи	26-27
Вторник	..	9-10	..	28
Сряда	..	11	..	29
Четвъртък	..	12-13	..	30-31
Петък	Галатяни	1-2	..	32
Събота	..	3-4	..	33
Неделя	..	5-6	..	34

Стих за запомняне: *"И тъй, ако сте били възкресени заедно с Христа, търсете това, което е горе, гдето седи Христос отдясно на Бога. Мислете за горното, а не за земното"* Колосяни 3:1-2

Текст: 1 Йоан 2:15-17

През цялото човечество в миналото, настоящето и бъдещето минава велика разделителна линия. От едната ѝ страна е Църквата, невидимото събиране на всички изкупени души, чийто начин на живот, поведение, характер, нрав и вкус са изцяло продиктувани от Христос. От другата страна е светът, широко-разпространената зла система, организирана от дявола, която лесно се открива във вкуса, начина на живот, характера, нрава, езика, облеклото, удоволствията и развлеченията на нейните последователи. Следователно светщината е всякакво съгласие със светската система, с нейните обичаи, облекла и украшения. Няма никаква пресечна точка между света и Църквата; те са две несъвместими системи. Светът не бива да бъде допуснат да влезе в Църквата; а където се промъкнал, трябва да бъде изхвърлен навън. Христос идва за чиста Църква без петно, бръчка или друго такова нещо. Църквата и всичките ѝ членове трябва да са напълно свободни от светската ценностна система и светските традиции. Ето защо Библията ни казва: **"Не любете света, нито каквото е на света. Ако люби някой света, в него няма любов към Отца"** (1 Йоан 2:15). Светщината започва от сърцето. Това е тайна вътрешна склонност и, по-късно, страстно увлечение по капризите, хрумванията и модите на света. Окончателно светщината се изявява в начина на живот на нейните жертви.

Въпрос 1: Какво е светщината и как започва тя?

Когато хората от света (твоите приятели, колеги, роднини, съседи и т.н.) диктуват и определят твоя начин на обличане, ти си станал светски. Когато твоето сърце започва да се носи след тенденциите и модите на света, светщината се е настанила в него. Когато т.нар. християнски сватби повтарят всички обичаи, поведение, похвати и показност, характерни за сватбите на грешниците, светът се е настанил в тези празненства. И Бог предупреждава в Словото Си: **"Прелюбодейци! не знаете ли, че приятелството със света е вражда против Бога? И тъй, който иска да бъде приятел на света, става враг на Бога"** (Яков 4:4). Нито благовестието на нашия Господ Исус Христос, нито посланията на апостолите, дават позволение на християните да бъдат светски или да се свързват по какъвто и да било начин със света. Вярващите трябва да се отделят от света.

**ПРОЯВЛЕНИЯТА НА СВЕЩИННАТА
(1 Йоан 2:15-17; Исаия 3:16-24; Матей 24:38)**

Библията рисува картината на света с истинските ѝ цветове. Нещо повече, тя заявява, по много начини и на много места, че той е плътски, дяволски, извратен и осъден. Облеклото е една област, в която светщината в сърцето се изявява на висок и ясен глас. Християните не трябва да се обличат, както се облича светът. Духът, който диктува светската мода, е духът на дявола. Той вирее върху грешните страсти и пороци, като не си дава отдих, докато не прелъсти противоположните полове да

вършат грях. Този дух и продиктуваните от него мода и стил на обличане са в непрестанно отстъпление от Бог, святостта и праведността.

Украшенията, копирани от света, които, най-малко, отразяват тщеславието на живота, и ненаситните похоти на плътския дух, са светски и трябва да бъдат избягвани като чума. Такива са ненужните украси по домовете и колите; употребата на езически мъниста, огърлици и броеници, използвани в древни времена; пудра за лице; перуки, както и вплетени в косите украшения; блестящи кремове за тялото и бижута. Някои християнки пробиват ушите на своите дъщери. Ако беше необходимо, Бог щеше да им е направил дупки. Ако беше нужно като обрязването, Бог щеше да ни го даде като заповед. Учудващо е как майките-християнки могат да подложат дъщерите си на това болезнено пробиване, само за да изглеждат и те като света. Със сигурност зад това стои дух!

Светщината също може да се види в церемониите. Когато една сватбена церемония включва всичко, което се прави в света – заемане и наемане на дрехи; разточителство, което понякога граничи с влизане в дългове; видео-заснемане, в чиято основа са мотиви на гордост; неприлични облекла и публично танцуване – тази сватба е светска. Водещите принципи на християнина са благоприличие и скромност. **"Вашата кротост (скромност – KJV) да бъде позната на всичките човеци; Господ е близо"** (Филипяни 4:5).

Въпрос 2: Спомени някои обичайни проявления на светщината.

Освен дрехите, церемониите и украшенията, има някои събрания, които са крайно светски и греховни. Християнинът трябва да се отдалечава от сбирки, в които хората се срещат, за да подхранват и да насърчават плътските си желания, да разжегват умовете си и да ги отдалечат от благочестивата скръб по Бога, необходима в приготвянето на сърцата за семето на Божието Слово. Дали това е просто дискотека или нейният религиозен еквивалент на "хваление и поклонение" – и в двата случая събранието е светско.

Пътешественикът към небето не се занимава с присъждане на титли по какъвто и да е начин. Обединителните събирания на местна и племенна основа, наречени "събрание за всички вярващи", често срещаните увеселителни салони за игри и забавления, както и срещите на рода, са места, които не трябва да се докосват "дори с 10 метрова пръчка". Истинският, сериозен християнин ще се държи далеч от такива събрания. Обстановката в тях е плодотворна основа, върху която плътта избуява. Модните тенденции, конкуренцията за обществено положение, пожеланието на очите и гордостта на живота процъфтяват в подобни събрания. Те не помагат на християнина да се фокусира върху небето, а охладяват сърцето му и потушават мъждукащото пламъче в сърцето на новоповярвалите. Господ заповяда: **"Въздържайте се от всякакво зло"** (1 Солунци 5:22).

Въпрос 3: Защо християнинът трябва да избягва родовите срещи и всякакви подобни събирания?

ОПРАВДАВАНЕ НА СВЕТЩИНАТА (Откровение 22:18-19; Яков 3:15; Римляни 12:2)

Някои християни искат да имат най-доброто от два свята. Те искат всички привилегии на царството, докато едновременно с това копнеят за всички очарования на този свят. Такива вярващи оправдават светщината. Жалко! Те изопачават фундаменталните истини и принципи, залегнали в Божието Слово. Те са ония, които **"преместват стари межди"** (Притчи 23:10) и **"отнемат"** от Словото на Бога.

"Аз свидетелствувам на всекиго, който слуша думите на пророчеството в тая книга: Ако някой притури на тях, Бог ще притури върху него язвите, написани в тая книга, и, ако някой отнеме от думите на тая пророческа книга, Бог ще му отнеме дела от дървото на живота и от светия град, които са описани в тая книга" (Откровение 22:18-19)

Как тези модерни еретици оправдават светщината? Онези, които одобряват и запазват светските си облекла и украшения, дори след като са познали истината, казват, че тяхното неприлично облекло е с цел да се завземат нови територии за Божието царство. Те претендират, че се присъединяват към грешниците в техните светски стилове, за да ги поканят в Божието царство. Те убедително говорят: "Присъедини се към тях, за да ги спечелиш". На това отговаряме с това, което казва писанието: **"И недейте се съобразява с тоя век {Или : Свят.}* , но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено" (Римляни 12:2)**. Нещо повече, някои смятат, че това, което обличаш, няма значение, тъй като спасението е в сърцето. Но те грешат. Ако нашите сърца са спасени и подчинени на Господа, нашето външно поведение определено ще бъде съответно на тяхната промяна.

По-лошо, докато някои отчаяно търсят претекст и извинение, за да бъдат като света, възприемат за свои модели западните и американските църковни водачи, които живеят в Холивудски стил, украсени с бижута и превзети в гордостта си. Те забравят, че Исус ни учеше да бъдем като Него, а не като който и да е проповедник. **"Ако дойде някой при Мене, и не намрази баща си и майка си, жена си, чадата си, братята си, и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик. Който не носи своя кръст и не върви след Мене, не може да бъде Мой ученик" (Лука 14:26-27)**.

Има някои, които казват, че ако не се обличат светски, ще загубят работата си. По тази причина те се плъзгат назад, гмуркат се отново в света и изпадат в духовна дрямка, похъркващи в скута на светщината. Колко ужасен път на духовна смърт и вечно отделяне от Бог! Онези, които се втурват в светщината с такива оправдания, забравят, че писанието казва: **"...Съхранил съм думите на устата Му повече от нужната си храна" (Йов 23:12)**. Те вероятно са забравили, че душата ни е пренесена в жертва, но не на олтара на светщината.

Със сигурност Господ Исус не поучаваше напразно Своите последователи да търсят първо **"Неговото царство и Неговата правда" (Матей 6:33)**. Християните, които не могат да решат какво да правят в светските ситуации, са забравили, че е писано: **"Ако дясното ти око те съблазнява, извади го и хвърли го; защото по-добре е за тебе да погине една от телесните ти части, а не цялото ти тяло да бъде хвърлено в пъкъла" (Матей 5:29)**.

Въпрос 4: По какви начини днес хората опитват да оправдаят светщината? Как би им отговорил ти?

СВЕТСКИТЕ УДОВОЛСТВИЯ

Модерните технологии, безделният ум и лекомисленият стремеж към пари за сметка на душата, са напълнили нашите градове с всякакви видове забавления и места за "убиване на времето" или, меко казано, места за "развлечения". Модерните компютърни игри, бiliarд, телевизионните игри и т.н. са начини за разсейване на ума

и отвличането му от важната и сериозна тема за вечните последствия. Това е опасен наклон! Вярващи, бдете!

ОПАСНОСТИТЕ ОТ СВЕЩИНАТА И СВЕТСКИТЕ ЗАБАВЛЕНИЯ (Яков 4:4)

Първо: светщината не е само опасна, но и смъртоносна. Последствията от нея са описани в Библията с много негативни термини. Яков разкрива светския християнин като враг на Бога и приятел на света (**Яков 4:4**).

Второ: светщината води до отстъпване от вярата. Склонността към светското е един от най-ранните симптоми за отстъпването от вярата.

Трето: допускането на светщината в Църквата води до изгубване на убеждението и, окончателно, до поквара на ума на Божието дете.

Четвърто: допускането на светщината в личния живот или в местното събрание ще доведе до намаляване и дори до пълно изгубване на Божието присъствие и сила.

Пето: светщината не позволява изграждането на богоугодни домове.

Шесто: пожеланието за светски неща предизвиква плътска конкуренция в църквата.

Седмо: Светщината си навлича Божия гняв и това, понякога, е фатално.

Осмо: светските забавления отслабват църквата като цяло и личностите поотделно, тъй като хората губят ценно време за незначителни и суетни неща. Когато членовете на църквата са се предали на развлечения, за нещата с вечна стойност, като благовестяване или посещения, няма много време или изобщо няма време.

Девето: светщината разрушава бъдещето на църквата и прави от членовете ѝ номинални християни. Затова тя трябва да се избягва като язва.

Въпрос 5: Какви опасности поставя светщината индивидуално пред личността и пред църквата като цяло?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Ефесяни	1-2	2 Летописи	35
Вторник	..	3-4	..	36
Сряда	..	5-6	Ездра	1-2
Четвъртък	Филипяни	1-2	..	3-4
Петък	..	3-4	..	5-6
Събота	Колосяни	1-2	..	7
Неделя	..	3-4	..	8

Стих за запомняне: "Останете и вие твърди, и укрепете сърцата си; защото Господното пришествие наближи" Яков 5:8

Текст: Яков 5:1-20

Въпреки че не е запазено много за служението на апостол Яков, изучавайки писанията му ние можем да научим много за неговата личност. Яков се разкрива пред нас като истински мъж на Бога; той се нарежда измежду най-откровените проповедници на ранната църква. Той беше достатъчно бдителен, че да познава истинското състояние на стадото си. Беше достатъчно практичен, че посланията му да докосват реални теми от живота на слушателите му. Никой не може да чете писанията му и да не се запита: **"Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше писанията?"** (Лука 24:32).

Въпрос 1: Какви важни уроци научаваме от живота на Яков?

Има седем урока, които можем да научим от живота и служението на Яков.

Първо: Яков носеше в сърцето си товар за братята. Той не спестява думите си, докато видението за съвършенство на братята му не бъде изпълнено. Когато най-накрая поставя писалката на масата, той може да каже като апостол Павел: **"Аз се подвизах в доброто войнствуване, попрището свърших, вратата опазих... Затова свидетелствувам ви в тоя ден, че аз съм чист от кръвта на всички"** (2 Тимотей 4:7; Деяния 20:26).

Второ: Яков беше проповедник, който не се страхува от нищо. Той проповядваше без да се страхува кого ще нарани. Посланието му разкрива, че в сърцето му нямаше страх, противоречащ на писанията му. Той се страхуваше само от Бога, не от човек.

Трето: Като проповедник, той живееше живот достоен за подражание. Той беше безпристрастен. Когато богатите отстъпиха от пътя на благовестието, той незабавно ги изобличи. Що се отнася до него, богатите не бяха застраховани от порицание и дисциплиниране

Четвърто: Яков беше верен в изявяването на цялото Божие Слово; посланието му докосва всички аспекти на Библейското учение.

Пето: Яков не избегна адресирането на посланието до определена група християни – вярващите евреи. В сърцето му беше натежало от болка като гледаше греховете на повярвалите евреи. Той не покри нищо – разкри греховете им и ги призова към покаяние.

Шесто: Яков беше загрижен повече да изпълни вярно служението си, отколкото за това дали хората, на които служеше чрез писанията си, ще го разберат правилно. Още в началото на посланието си той изясни на кого служи: **"Яков слуга на Бога и на Господа Исуса Христа..."**. Той изпълни служението си като служител Господен.

Седмо: Той беше апостол, който проповядваше дързостно и, все пак, беше много смирен. Той не гледаше отгоре на хората. Навсякъде в посланието си се бръщаше към тях с "братя", освен в четвърта глава, където ги порицаваше за техните явни грехове (**Яков 1:2; 2:1; 3:1; 5:7,10,19**). Апостол Яков слизаше на тяхното ниво и ги наричаше свои братя. Несъмнено, това негово поведение го предпази от гордост. Той успя да намери чудесен баланс. От една страна беше уважаван апостол, от друга страна не забравяше да се предава на **"скромни неща"** (Римляни 12:16). Какво

пердизвикателство! Ние днес трябва да се молим Бог да напои нашия характер с тези качества.

ОСТРО ИЗОБЛИЧАВАНЕ НА БЕЗБОЖНИТЕ БОГАТАШИ И НАВРЕМЕННО ОКУРАЖЕНИЕ ЗА ГРИЖОВНИТЕ ВЯРВАЩИ (Яков 5:1-11)

"Дойдете сега, вие богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идват върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелствува против вас и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето, заплатата за работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите." (Яков 5:1-4)

Въпрос 2: Кои са специфичните белези, които разкриват безбожието на богатите?

Богатите водеха луксозен живот и бяха разточителни в техните разходи. И този празен живот беше за сметка на бедните, които мамеха. Със **"заплатата за работниците" (стих 4)** те бяха съградили палатите си и купили леглата от слонова кост, върху които лежаха. Те бяха направили това **"на земята" (стих 5)**, сякаш щяха да живеят тук вечно. Несъзнаващи предстоящата гибел, те живеяха сладостарстно, като угоени говеда, които продължават да пируват на богатите пасища в деня на клането!

Моралния закон на Мойсей забраняваше заплатата на работниците да бъде задържана дори и само една нощ (**Второзаконие 24:14-15**), но тези зли мъже не обръщаха никакво внимание на този закон. Те продължаваха да забогатяват като мамеха бедните. Вместо да облекчават нуждаещите се чрез милостини, те дори не плащаха законните си задължения към тях. Потиснатите викаха; и дори техните, мошенически задържани заплати, викаха от касите на богатите. Но има Един, Който има уши, които чуват, и сърце, което негодува срещу неправдата. Господ на Силите ще отмъсти на бедните, които уповават на Него.

"Останете и вие твърди, и укрепете сърцата си; защото Господното пришествие наближи" (стих 8). Това, преди всичко, означава, че Господ със сигурност идва. Докато никой фермер в този свят не е абсолютно сигурен по отношение на реколтата, която ще прибере от полетата си, то всеки, който **"сее за духа"** може да почива в увереност, че денят на благословена и изобилна жетва ще дойде.

Въпрос 3: Защо търпението е необходима добродетел в тези времена?

Господ Исус, Който дойде в този свят преди повече от 2000 години, скоро ще се върне. Неговото Второ Идване е най-великото предстоящо събитие в историята на църквата. То е пътеводната звезда на надеждите ни. Когато Той се яви, духовната жетва ще бъде пожъната. Ние, съответно, ще подхранваме истински дух на дълготърпение, само докато обичаме Неговото пришествие и осъзнаваме, че целта Му е да награти Своите люде и да отмъсти на враговете им. Признак на слаба вяра е,

ако ние рядко размишляваме и малко се молим за Второто пришествие на нашия Господ. Колко различно беше поведението на апостолите и ранната църква!

Но ако окончателното идване на Христос беше близо в първия век след Христа, сега е още по-близо; и до тогава ще се натрупва Божието отмъщение! Това, че **"Господ е близо"**, трябва да ни е утеха в трудни времена (**Филипяни 4:5**). Защото когато Той дойде, ще награди Своите служители, ще поправи недъгавото и ще вземе людетe Си у дома.

***"Братя, вземете за пример на злострадание и на твърдост пророците, които говориха за Господното име. Ето, облажаваме ония, които са останали твърди. Чули сте за търпението на Иова, и видели сте сетнината въздадена нему от Господа, че Господ е много жалостив и милостив"* (стихове 10-11)**

Търпението на Йов е пример за църквата. Йов премина през огъня на страданието. Едно след друго той беше лишен от имот, семейство, здраве, репутация и истинско съчувствие. Все пак, Йов остави своите страдания в ръката на Бог. Най-сетне, той демонстрира дух, съвършено покорен на божествената воля. Окончателно, той излезе победител. Ако ние сме търпеливи, също ще бъдем победители. Наистина, търпението не е само компонент от християнския характер; то е дух, който трябва да пропие всяка негова фибра. Във всички времена страданията и изпитанията са едни и същи, затова и вярващите имат една и съща нужда от търпение. Търпението е необходима добър одетел. Ти трябва да издържиш като вярващ, който вижда невидимото.

НЯКОЛКО СЪВЕТА ЗА ПЪТЕШЕСТВЕНИЦИТЕ КЪМ НЕБЕТО (Яков 5:12-20)

***"А преди всичко, братя мои, не се кълнете нито в небето, нито в земята, нито в друга някоя клетва; но нека бъде вашето говорене : Да, да, и: Не, не, за да не паднете под осъждане"* (стих 12)**

Въпрос 4: Защо вярващите трябва да избягват скверния език?

Силната наклонност на човешката природа да използва скверен език е забележителна илюстрация на нашата поквареност. Колко много порочност има в разговорите, които се водят около нас! Колко широко разпространи са греховете на ругаене и псуване по нашите улици! Печално е да се чуе, че най-скверните прояви понякога са плод от устните на т.нар. църковни членове. И дори хора, които проповядват страх от Бога, си позволяват да изговарят Божието име напразно. Християните трябва да си спомнят, че всяко такова говорене е оскърбление за Господаря на небесата и болка в сърцето на нашия Господ Исус. В това отношение трябва да има ясна граница между вярващи и невярващи. Устните, които изговарят първата строфа на Господната молитва "Да се свети Твоето име" не трябва да говорят за Бог и за божествените неща по друг начин, освен в дух на благоговейно поклонение. Трябва да посветим устните си да говорят само за Божия прослава.

***"И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете. Голяма сила има усърдната молитва на праведния"* (стих 16)**

Истинското покаяние трябва да бъде последвано от изповядване и признаване на греховете. Цялата Библия поучава за тази най-необходима част на покаянието. Виждаме това по времето на закона в постановлението на деня за изкупление (**Левити 16:21**) и заповедта за принасяне на принос за грях (**Левити 5:1-5; Числа 5:6-7**). То е и основата за служението на Йоан Кръстител (**Матей 3:6; Марк 1:5**).

В случаите, където грехът беше срещу човек, изповедта трябваше да се направи пред човека, срещу когото е съгрешено, и искрения християнин може честно да изповяда всеки таен грях пред близък вярващ или пред християнски водач. Това води към смирение. И, също така, проверява искреността на покаянието. Покаяние без възвръщане е непълно.

"Братя мои, ако някой от вас заблуди от истината, и един го обърне, нека знае, че който е обърнал грешния от заблудения му път ще спаси душа от смърт и ще покрие много грехове" (стихове 19-20)

Въпрос 5: Защо днес всеки вярващ трябва да е зает със задачата за печелене на души?

Голяма привилегия е да можеш да спасиш душа от смърт. Представи си една мъртва душа с помрачен разум, вързана от продажни и изродени взаимоотношения, с покварена воля, живееща противоестественно. Колко чудесно би било ако такава душа се спаси чрез твоите усилия. О, каква радост е да се захванеш с такава благословена работа! Ти ще покриеш **"много грехове"**. Помисли колко много хора нараняват Божието сърце чрез греха. Помисли за изкуплението, което извърши Христос, и личната намеса на Бога в премахването на греховете. Чрез благовестяване и възстановяване на вероотстъпниците ние можем да ускорим идването на деня, когато Господ ще ни бъде вечна Светлина дните на нашето жалеене ще се свършат (**Исая 60: 19-20**).

Вдъхновяващо е да знаем, че някой може да изтръгне главня от вечно-горящия огън. За това се проля кръвта на мъчениците. Затова ние работим ден и нощ. Когато погледнем живота на мъже като Лутер, Уесли, Уайтфийлд, ще видим че те са го изживяли славно. Небето наистина ще бъде пристанище, за **"мнозина в правда"** (**Даниил 12:3**).

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Солунци	1-2	Ездра	9-10
Вторник	..	3-4	Неемия	1-2
Сряда	..	5	..	3-4
Четвъртък	2 Солунци	1-3	..	5-6
Петък	1 Тимотей	1-2	..	7
Събота	..	3-4	..	8
Неделя	..	5-6	..	9

***

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

***

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

***

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

***

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

***

“Тогавата им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**

***